

PRENUMERATA

Kurjera Warszawskiego
wraz z dodatkiem porannym:
W Warszawie: rocznie
rs. 9, półrocznie rs. 4 kop. 50,
kwartalnie rs. 2 kop. 25, miesię-
cznie kop. 75.
Za odnośzenie do domu dopłaca
się miesięcznie kop. 5.
Na prowincji i w Cesar-
stwie: rocznie rs. 12, półrocznie
rs. 6, kwartalnie rs. 3, miesię-
cznie rs. 1.
Za granicą: miesięcznie
rs. 1 kop. 50.
Numer pojedynczy bez doda-
tku kop. 5; dodatek poranny
kop. 3.

KURJER WARSZAWSKI.

wychodzi w dni powszednie wieczorem, w niedziele i święta zrana, a nadto wychodzi
stałe w dni powszednie, z wyjątkiem dni poświęconych, dodatki poranne.

ROK SIEDMDZIESIĄTY PIERWSZY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor *Kurjera Warszawskiego* codziennie od godziny 8-ej rano do 8-ej
wieczorem, w niedziele i święta od godziny 10-ej rano do 1-ej po południu.

OGŁOSZENIA

Reklamy: za jeden wiersz
garmentowy albo jego miejsce
pierwszy raz 25 kop., każdy na-
stępny raz kop. 20.
Nekrologja: za wiersz 15 kop.
Zwyczajne ogłoszenia: za
jeden wiersz petitowy albo jego
miejsce, pierwszy raz 10 kop.,
każdy następny raz 8 kop.
Małe ogłoszenia za jeden wy-
raz po 2 kop. każdy raz; ogłosze-
nie minimum 20 kop.
Nadesłane: za jeden wiersz
garmentowy rs. 1.
Ogłoszenia do *Kurjera* przy-
jmuje także Biuro Rajchmana i
Frendlera, ulica Senatorska.

Redakcja, Administracja i Drukarnia: Plac Teatralny nr. 9. — Telefon Redakcji nr. 268. — Telefon Administr. 517.

— W dniu jutrzejszym odprawione będą solenne wo-
twy w kościołach:

N. Panny Marji na Nowem-Mieście, w kaplicy Matki
Boskiej, o godz. 8-ej zrana;

archikatedralnym św. Jana, w kaplicy N. Panny Marji
Niepokalanego Poczęcia, na intencję członków bractwa
archikonfraternji literackiej, o godz. 9½ zrana;

św. Marcina (po-augustjańskim) kwartałna na intencję
bractwa św. Tekli, o godz. 10-ej zrana;

św. Ducha (po-paulińskim), ku czci N. Panny Marji
Częstochowskiej i przed Jej ołtarzem, o godzinie 10-ej
zrana—oraż

św. Jacka (po-dominikańskim), przed ołtarzem N. Pan-
ny Marji Różańcowej, na intencję braci i sióstr bractwa
Różańca św., o godz. 10-ej zrana.

— Całodzienne solenne nabożeństwa odpustowe z nie-
ustannem wystawieniem N. Sakramentu, kazaniem, pro-
cesjami, oraz nieszpornymi odprawione zostaną w dniu ju-
trzejszym w następujących kościołach:

św. Józefa Oblubienca (po-karmelickim), N. Panny Ma-
rji na Nowem-Mieście, oraz Narodzenia N. Panny Marji
(po-karmelickim) ku uczczeniu czwartego dnia uroczystości
N. Panny Marji Szkaplerznej;

św. Krzyża, oraz w kaplicach: szpitala Dzieciątka Je-
zus i św. Kazimierza na Tamce ku czci św. Wincentego
à Paulo—i

św. Ducha (po-paulińskim) na pamiątkę poświęcenia.
— W kościele św. Anny (po-bernardyńskim) na nie-
szporach wystawiony będzie N. Sakrament w monst-
racji, po ukończeniu których odśpiewana zostanie litanja do
N. Panny Marji na intencję arcybractwa Czc. N. Panny
Marji.

PRZEGLĄD POLITYCZNY.

Izba francuzka obradowała wczoraj nad pytaniem,
czy rząd niemiecki postępuje względem obywateli
francuzkich, chcących wyjeżdżać do Alzacji i Lot-
aryngji, tak, jak względem obywateli innych państw

sąsiednich. Dyskusja toczyła się wskutek poprze-
dniej uchwały, iż przedmiot ten należy bezzwłocznie
umieścić na porządku dziennym.

Owa poprzednia uchwała izby deputowanych stwo-
rzyła odrazu nową kwestję polityczną, która od
pierwszej chwili stała się znamieniem sytuacji. Wczo-
raj nadeszły już wprawdzie telegramy z wiadomo-
ścią o tymczasowym załatwieniu całej sprawy, praw-
dopodobnym jest atoli, że przez jakiś czas zajmo-
wać ona jeszcze będzie umysły. Fakt, że izba de-
putowanych wbrew zdaniu ministra spraw zagranic-
nych postanowiła wziąć pod obrady kwestję utru-
dnień pasportowych na granicy niemieckiej i że
w pierwszej chwili nie przystała na odroczenie obrad,
jest wypadkiem, mającym znaczenie ogólno-europej-
skie. Jeżeli parlament chce wyjaśnić rzecz, o której
mowa, musi poruszyć najdrażliwsze stosunki między
dwoma państwami, musi poddać krytyce wykony-
wanie traktatu frankfurckiego przez Niemców, musi
z badać pobudki, które wpłynęły na postępowanie
ambasadora niemieckiego w Paryżu. Dyskusja,
prowadzona w ten sposób, mogłaby wywołać odgłos
w Berlinie. Wobec znaczenia, jakie stosunek Fran-
cji do Niemiec ma dla całej Europy, dziwić się nie
można, że od pierwszej chwili cały świat polityczny
z niekłamanym zajęciem oczekiwał dyskusji o pa-
sportach. Wszystko, co może wywołać większe roz-
drażnienie między Paryżem a Berlinem, styka się
tak blisko z najżywniejszymi zagadnieniami polity-
ki współczesnej, iż mnóstwo innych kwestyj polity-
cznych traci odrazu znaczenie i przestaje zajmować
umysły, skoro na horyzoncie francuzko-niemieckim
ukazuje się lekka chmurka.

Od ustąpienia ks. Bismarka spodziewano się we
Francji, że szykany, które przeszadowano pod-
różnych na granicy, zostaną usunięte. Nadzieję
tę podzielali mieszkańcy Alzacji i Lotaryngji. Urze-
dowanie nie spełniono tych gorących życzeń, jest atoli
rzeczą znaną powszechnie, że wykonywanie prze-

pisów pasportowych było w czasach ostatnich
o wiele łagodniejszym, niż poprzednio. Dopiero
w ciągu tych tygodni, w których odnowiono przy-
mierze potrójne, miało się postępowanie władz nie-
mieckich nagle zmienić. Francuzi utrzymują, że
ambasada niemiecka w Paryżu nie chce udzielać
wizy żadnemu komisantowi podróżnemu, udającemu
się do Alzacji. Ponieważ zaś bez okazania wizy
konsulatu lub ambasady niemieckiej żaden podróżny
nie będzie przepuszczonym przez granicę, mimo iż
posiada najlegalniejszy paszport francuzki, przeto
w tak prosty sposób mogą Niemcy utrudnić, a w czę-
ści przerwąć zupełnie stosunki handlowe między
stolicą Francji a prowincjami oderwanymi.

Skargi francuzów stały się tak głośnymi, iż
w Berlinie uznano za rzecz stosowną odpowiedzieć
na nie w dziennikach. *Norddeutsche Allg. Zeitung*
ogłosiła światu, że wypadki takie dzieją się wpra-
wdzie, ale że państwo niemieckie nie zamierza wy-
powiadać wojny wszystkim komisantom paryżkim.
Wizy pasportowej, jak utrzymuje półurzędowy
dziennik berliński, odmawiano tylko takim jednost-
kom, które dały do tego szczególny jakiś powód.

Wyjaśnienia pisma berlińskiego uzupełniła prasa
prowincjonalna. Według wiadomości, jakie te dzien-
niki otrzymały, dowiedział się rząd niemiecki o
istnieniu tajnych stowarzyszeń, mających na celu
wywołanie między dwoma państwami wojny, która
Francji ma powetować Sedan. W rękach rządu ni-
emieckiego znajduje się lista osób, do owych stowa-
rzyszeń należących; ponieważ zaś związki te starały
się mieć między swymi członkami wielu podróżnych,
objeżdżających Alzację i Lotaryngję w celach rzeko-
mo handlowych, przeto najnaturalniejszą w świecie
jest rzeczą, że na owej liście znajdują się nazwiska
wielu komisantów kupieckich i fabrycznych. Z tego
to powodu, nie zaś dla zabicia stosunków handlo-
wych, nie chce hr. Münster pozwalać wysłannikom
firm paryżkich na przejazd granicy.

Z wrażeń letniej wycieczki.

(Sprawozdanie specjalnego korespondenta *Kurjera warsz.*)

II.

NALĘCZÓW.

...A wśród przyrody cudów i powabów tylu
W cieniu lip stoja gmachy w rozmaitym stylu
I wina się nad wodą ścieżki i aleje,
Wiatr świeży a łagodny od wzgórz zewsząd wieje,
Łagodnie prują wiosłem stawu owal gładki
Łagodni psychopaci oraz psychopatki...

I łagodność ta, o której wspomina tylokrotnie poe-
ta, rozlaną jest istotnie wszędzie, po całym Nalęczow-
wie.

Łagodnym biegiem pociąg dowozi nas do stacji
kolei nadwiślańskiej, łagodnie, nie śpiesząc się, ro-
sną drzewa po obu stronach drogi szerokiej, prowa-
dzącej do samej osady kąpielowej, łagodnie wzgó-
rzami i dolinkami faluje okolica, a i ludzie sami, co
tutaj przybyli, znerwowani, rozdrażnieni, przedzi-
wnie jakoś w krótkim bardzo czasie łagodnieją
pod dobroczynnym wpływem ćwiczeń hydropaty-
cznych.

Break otwarty, czterokonnny lub omnibus kryty,
à longues guides w cztery konie zaprzężony, stoso-
wnie do pogody dnia lub niepogody ostro wiezie nas
po drodze, niestety, jeszcze nie szosowej dla braku
kamienia w pobliżu i braku wcale pokaznej sumy
potrzebnej dla sprowadzenia tychże kamieni zdale-
ka. Dojeżdżamy do Bochofnicy. Wioska; kościół
na wyniosłości malowniczej, tuż przy drodze; a za-
ledwieśmy czapki zdolali przed nim uchylić — prze-
ciągle „ach!” czatyrdahskiego wędrowca wyrwa
nam się z piersi.

Wjeżdżamy w pyszną aleję lip starych, rozłoży-
stych, przez Małachowskich sadzoną. Po obu stro-
nach alei — wille.

...tuż, najbliższej wioski
Zabielił się wśród klombów drzew renesans włoski,
Dalej na tle zielonych pagórków i dolin
Pyszna struktura rzymską stoi „willa Tolin”,
Tu i tam, jakby orzech w swej kapsli zielonej,
Siedzi szwajcarski szalet z tej i tamtej strony...

Zapachniało — Europa. Jest w tej alei, lipami i
willami garnirowanej, jakiś charakter. Ischlu lub
Pyrmonu, doskonale uprzedzający i usposabiający
przybysza.

Break przystaje przed jedną, drugą willą. Z gan-
ku, porośniętego dzikim winem, po przez trawnik
leżący owalem przed domem, zrywa się stado dzie-
ci, biegnie jakaś biała sukienka, sunie się jakiś wz-
orzysty szlafroczek, i cały ten rój motyli wysypuje się
przed bramę.

— Tatko! stryjcio! wujenczka! mamusia!
I tatko, stryjcio, wujenczka lub mamusia do-
byszą się mozolnie z wysokiego wehikułu i wpadają
w objęcia otaczającej „break” rodziny. Powitania,
zapytania, odpowiedzi. Zabierają się wreszcie wszy-
scy, pontyfikalnie wiodą gości ku willi. Tomoki
zostały w kupie przy bramie. Break rusza dalej.

Przy willi następnej powtarza się ta sama scena,
bo ruch w Nalęczowie nieustanny: ten odjeżdża, ten
przyjeżdża, dziś goście przyjeżdżają z Warszawy,
z Lublina, odwiedzić stałych letników, jutro ktoś ze
„stałych” jedzie w miasteczko interes załatwić. A prze-
cie godzi się i należy każdego odjeżdżającego gre-
mjalnie pożegnać, a wracającego lub przybywające-
go powitać!

Tedy na przedmieściu Nalęczowa, w t. zw. „alei
lipowej” stracił się spór część towarzyszy krótkiej,
od stacji kolejowej, podróży. Powóz lżejszy, rażno
zatoczył się przez wielką bramę wjazdową, zamyka-
jącą z tej strony sanktuarjum zakładowe. Na nowej
bramie stare dwa barokowe amorki przypominają
czasy, kiedy tu jeszcze zamiast wód rozmaitych pito
wino i to w jednym przeważnie gatunku, mianowicie
— węgierskie. Wtedy to stanął patac, co w nim
dlaś t. zw. kursal się mieścił; wtedy to zasadzono naj-

piękniejsze nalęczowskie aleje lipowe, wtedy to je-
dyne zażywano tu hydroterapię, mianowicie — wody
deszczowej, tryskającej nie z żadnych rur i szprycek,
jeno prosto z nieba.

Biały czworobok „kursalu” imponujące sprawia
wrażenie. Ma też na flanku piękne schody, zbiega-
jące na taras kwiatowy, z których widok na długą
aleję parku schodzącą w dół, to wspinającą się pod
górze, a zamkniętą willą białą i okazałą, pod nazwą
„Ukraina”. Po innej stronie „Kursalu” leży wśród
klombów spory szmat dziewięczonego gazonu, zeszpeco-
niony tylko krzywą (dlaczego krzywą?) linją nowozasa-
dzonych kasztanów. Jest też tam rodzaj małej scen-
ki na wolnym powietrzu, gdzie się od czasu do cza-
su spektakle sceniczne odbywają przy oświetleniu
rzesistem w wieczory lipcowe i sierpniowe.

Kursal i dependencja jego, oficyna, leżą na jednej
stronie płaskowzgórza. W dole ciągną się prześli-
czne aleje lipowe, krzyżujące dolinę w ścieżki roz-
maite, cicho szemrze woda w stawie i kanale, rzępoli
orkiestra, przesuwają się tam i napowrót tłum gości.
Na przeciwległym krańcu doliny: duży zakład hydro-
patyczny, tak zwana „Hidropatja”, osłepiająco biała
w słońcu, tuż obok łazienki z odświeżonym źródłem
żelazistym i krytą dla pijących wodę galerją. W „Hi-
dropatji” hotel. Potem jeszcze budynków parę; ów z
chorągwią na dachu, ów bez chorągwi, a wszystkie
silnie odrzynające się białymi konturami na tle zie-
lonych stoków płaskowzgórza, zatopione w drzew-
zieleni. Na wprost kursalu dominują nad doliną
trzy wille, z których „Ukraina” w stylu, raczej w gu-
ście „odrodzenia” najokazalsza.

Aleje starych, pięknych lip przecinają młode za-
drzewienia. Sadzonek tych mnóstwo gdzieś bądź o-
kiem rzucić, ale rozrastanie się ich idzie jakoś bar-
dzo.. łagodnie. Niewyczerpana wyobraźnia pp. ad-
ministratorów zakładowych coraz to na inne puszcza
się kombinacje klombów i drożynek wysadzanych;
drzewka, zaledwie silniej w grunt torfiasty, gliniasty
lub piaszczysty zakorzenione, przetrzuca się z młocem

Nie da się zaprzeczyć, że to, co rząd niemiecki teraz czyni, jest logicznym wynikiem stanu rzeczy, który istnieje od zaprowadzenia obostrzeń paszportowych. Paszporty zaprowadzono w tym celu, ażeby mieć kontrolę podróżnych przejeżdżających granicę i móżdż wpuszczać jednych, a zatrzymać drugich. Skoro Francja w milczeniu na przepisy paszportowe się zgodziła, trudno jej protestować przeciw ich wykonywaniu. Sprawa ta ma atoli i drugą stronę. Ostatnie postanowienie rządu niemieckiego było następstwem ścisłego dozoru, jaki władze tego państwa wykonywały nad francuzami w ich własnym domu. Dzienniki niemieckie przyznają, że Niemcy wiedzą dokładnie, jak się mieszkańcy Paryża zapatrują na losy Alzateczyków; postępowanie ambasady niemieckiej zależnym jest od informacji, zasięgniętych w mieście. Wyznanie to musiało francuzom podzielać na nerwy.

Dotychczas nie wtrącał się rząd niemiecki do żadnych agitacji, o ile się odbywały na ziemi francuskiej. Mieszkańcy Paryża mogli dowolnie manifestować, deklamować, odgrażać się na prusaków; nie ściażało to żadnych ze strony państwa niemieckiego gromów. Po raz pierwszy przekonano się w Paryżu, że może być inaczej. Każdy przemysłowiec francuski, mający stosunki z Alzacją, dowie się teraz, co to znaczy mówić o przyszłej wojnie. Ponieważ zaś przemysłowców takich jest wielu, rozdrażnienie w Paryżu musi być niemałe.

Zewnętrzny objawem tego rozdrażnienia była interpelacja deputowanego Laur'a w izbie. Interpelacja składała się z dwóch punktów. W pierwszym zapytuje deputowany ministra spraw zagranicznych, czy prawdą jest, że ambasada nie pozwala reprezentantom firm francuskich przejeżdżać granicę; w drugim przypomina ministrowi, że traktat frankfurcki, oddając Alzację i Lotaryngję w posiadanie Niemiec, zapewnia podróżnym francuzkim te same prawa, z jakich korzystają będą w tych prowincjach obywatele narodów, najbardziej w tym względzie uprzywilejowanych.

Rzecz oczywista, że rozprawy publiczne nad temi dwoma punktami, rozpoczęte nazajutrz po odnowieniu trójprzymierza, nie dalyby się utrzymać w tonie dyplomatycznego umiarkowania. Samo poruszenie tego przedmiotu w izbie byłoby stworzeniem jednej z tych sytuacji, z których się wylaniają różne zawiąkania między państwami.

Gabinet, nie chcąc zmieniać polityki pokojowej, nie mógł sobie żyć z dyskusji. Wyrazem poglądów gabinetu był wniosek ministra spraw zagranicznych, żądający odłożenia rozprawy na czas późniejszy. Deputowanym pilno atoli było powiedzieć Niemcom z mównicy parlamentu, co o nich myślą, bo za odroczeniem oświadczyło się tylko 203 członków izby, podczas gdy 286 głosowało za bezwzględnym poddaniem sprawy pod obrady.

na miejsce, wstrzymując wzrost słabych jeszcze latorośli... Gdyby nie te wybryki wyobraźni, byłoby w Nałęczowie jeszcze więcej, znacznie więcej, niż jest obecnie, zieleni.

Natomiast aleje i ścieżki i staw i budowle utrzymane bardzo dobrze. Aleje twardo ubite, błotem nie pokrywane nigdy; zaś woda deszczowa spływa po nich, nie pozwalając nigdzie rozmięknąć gruntowi. Czystość i porządek w zakładowym obrębie zasługują ze wszelkich miar na zaznaczenie.

Miejscowość ładna. Początek to doliny rzeczki Trypy, ciągnącej się na zachód aż ku Wiśle, do której Trypa wpada. Po dolinie rozsiane ciekawe starożytności osady i miejscowości godne zwiedzenia. Ostatnim etapem wycieczek z Nałęczowa jest piękny Kazimierz nad Wisłą.

Zaś dla kuracji uczyniono istotnie wszystko, co w naszych warunkach dało się zrobić. Zakład hydropatyczny urządzonej z całym „komfortem” wodotrysków wszelkiego gatunku i rodzaju, wzorowy; łazienki niewykwintne, ale czysto bardzo utrzymane, ze specjalnym oddziałem dla niechlujstwa; nader starannie prowadzone kąpiele borowinowe (torfowe) — słowem zatopią cię w wodzie według najściślejszej obserwowanych przepisów „hidropatii” i z całą wyszukana elegancją mnóstwa aparatów.

Co atoli na szeregowe zasługuje zaznaczenie, to ład i porządek, zaprowadzony w całym życiu kuracyjnym pacjentów przez dyrektora, dr. Chmielewskiego. Marsz trójmiejscowy orkiestry wojskowej, odbywającej się punkt o 7-ej z pawilonu na wprost „Hidropatii”, podnosi gości teje „Hidropatii” z łóżek. Kuracyjna manipulacja i zbawienne lecznicze manewry trwają do obiadu. Obiad — *table d'hôte* — higieniczny mają pacjenci w samym gmachu „Hidropatii”. Spirytualizm — ani kropli.

— Wódeczki możebym dostał? — zagadujesz nieśmiało garsona, przybysz obcy, a nieświadomy zwyczajów miejscowych.

Stary „Kazio” rzuca na cię okrutne wejście.

Dyskusja nad tym przedmiotem toczyła się wczoraj o przebiegu jej doniosły już telegramy.

Po wysłuchaniu mowy ministra odłożyła izba dalszą rozprawę na później, nie oznaczając terminu. Burza została na razie zażegnana, ale napięcie trwa dalej w atmosferze. Jedną z najgroźniejszych kwestyj współczesnych, kwestją stosunków niemiecko-francuzkich, była przez chwilę osia, około której grupowała się cała sytuacja polityczna.

Kopalnie olkuskie.

(Pod adresem dużych i małych kapitałów.)

II.

Sztolnie ponikowska i inne przetrwały do początków XVIII-go wieku. Wojny jednak szwedzkie, mianowicie Karola Gustawa 1655-go r., znacznie się przyczyniły do upadku górnictwa olkuskiego. Mylem jednak jest powszechne mniemanie, jakoby Szwedzi mieli rozmyślnie zalać kopalnie olkuskie, gdyż jeszcze po najezdzie szwedzkim górnicy, zwani gwarkami, radzą nad ściąganiem zaległych o lat na kosy utrzymywania i oczyszczenia sztolni ponikowskiej, od ciągłego zamulania. Wreszcie po wojnach szwedzkich dobywano jeszcze znaczne ilości kruszcza. Brak tylko kapitału nakładowego, wreszcie zapewne i ogólny ekonomiczny stan kraju coraz więcej ujemnie wpływał na rozwój górnictwa i szybkim krokiem prowadziły do ruiny.

Ostatecznie w 1712-im r. dwie główne sztolnie: ponikowska i pilecka, w zbyt wielu miejscach się zapadły, aby można w nich było prowadzić dalsze roboty. Główne tu szkody zrzuciła rzeczka Baba, która dodziśdnia wpada pod ziemię do dawnej sztolni pileckiej i dopiero pod wsią Stareczynem na wierzch się wydobywa.

Dalsze prowadzenie usiłowania dają do odnowienia kopalni, lecz bezskutecznie. W *pacjach conventach*, zawsze kładziono warunek odbudowania kopalni olkuskiej, były nawet robione w tej mierze próby bez rezultatów poważniejszych.

Tak stały rzeczy do początków bieżącego stulecia. Około 1813-go r. odkryto wytopienie cynku z rudy zwanej galmanem. Wtedy kopalnie olkuskie nabrały nowego znaczenia, gdyż do dwóch wydobywanych dotąd minerałów: ołowiu i srebra, przybył trzeci, dotąd nieznan, galman.

O ile co do założeń kopalni w ołów i srebro posiadamy tylko tradycje i przypuszczenia, o tyle co do galmanu mamy absolutną pewność, przez doświadczenie stwierdzoną, że gniazda galmanu są: obfite i bogate w cynk. Nowy produkt kopalny zainteresował wszystkich, posypały się projekty krajowych i zagranicznych górników. Zadeklarowano nawet wybitne ofiary, Edward hr. Raczyński oświad-

czył bankowi, iż ofiaruje na prowadzenie sztolni 520,000 zł. z tem, aby ta sztolnia zwała się sztolnią Raczyńskiego i dochód przeznaczony był na utworzenie szkoły górniczej, a w części na bibliotekę Raczyńskich.

Dopiero jednak w r. 1837-ym zdecydowano się przystąpić do robót pod zarządem naczelnika górniczego Szumana.

Zacząto mianowicie oczyszczać stok dawnej sztolni ponikowskiej i wyczyszczono do końca tego roku 919 latrów (latr = 7 stopom). Przy ujściu dawnej sztolni, t. j. w miejscu, gdzie się kanał na powierzchni ziemi wydobywa, wybito szyb, zwany żelaznym, do dziś istniejący, przy którym ustawiono pompę o sile 100 koni.

Wszystko to jednak okazało się niedostatecznym i z tego powodu projekt, jako nieudolny, zarzucony został.

Po upływie 168-ich lat od ostatecznego upadku sztolni olkuskiej, wysoki zaszczyt osuszenia ich przypadł dopiero w udziale uczonemu inżynierowi, s. p. Wincentemu Kosińskiemu. Projekt jego, aprobowany przez rząd, zasadza się na odnowieniu dawnej sztolni ponikowskiej i odprowadzeniu wody kanałem do Przemszy.

Roboty rozpoczęto w maju 1880-go i do dnia 1-go stycznia 1891-go r., już pod następcami Kosińskiego, odnowiono kanał 1,604, a sztolni podziemnej 718 sażeni. Ponieważ zaś wiadomo, że dawna sztolnia miała 1,200 sażeni długości, przeto większa część zamierzonej roboty dokonana już została.

Rzecz prosta, że przed ukończeniem całkowitego odnowienia dawnej sztolni, lub wybitia nowej, w tymże samym kierunku, osuszenie nie może być uważane za dokonane. Dziś już jednak osuszenie o tyle postąpiło, że wydobywanie galmanu z dawnej kopalni olkuskiej, a dziś zwaanej Józef, postępuje naprzód.

Pierwszą więc kopalnią, obecnie własność rządu stanowiącą, jest wzmiankowana kopalnia Józef. Zaczęto w niej pracę w r. 1814-ym, początkowo wybierając porzucony i wydobyty galman z tak zwanych haldów, a następnie wydobywano galman i szybami.

Kopalnia ta od r. 1814-go do 1838-go wydała około 240,000 kibli.

Do rządu należą jeszcze dwie kopalnie: Jerzy, otwarta w 1823-im r. i Ulises, otwarta w r. 1820-ym. Obie te kopalnie dotąd bez przerwy były czynne, i produkują znaczne ilości galmanu, jak to poniżej zobaczymy.

Oprócz wyżej wymienionych kopalni, do rządu jeszcze należą: huta cynkowa pod Będzinem, walcownia cynku w Sławkowie i płóczkarnie galmanu. Wszystkie te zakłady wraz z kopalnią węgla Keden mają być przedmiotem zamierzonej w roku bieżącym dzierżawy.

— Mlekiem słodkim lub kwaśnym możemy służyć wielmożnemu panu — powiada, hamując się, słodko, ale stanowczo.

Mleczko słodkie przed obiadem! Och! Pić, na szezęście, niema obowiązku.

Dyrektor, jak Jowisz na Olimp, wstępuje do sali restauracyjnej punkt o 1-ej. Bacznie okiem lustruje salę — chwilę, znudzony calorannem doglądaniem kąpiel, poświęca na witanie się z każdym z osobna, a wszystkimi po kolei, następnie daje znak rozpoczęcia — obiadu. Grupują się u dużego stołu i u bocznych wszyscy według z góry przez dyrektora ułożonego planu niezmiernie subtelnego. Więc między pannami — doktor, ale koniecznie... młody. Ożywi obiad ale w miarę, w porę, higienicznie. Damy nieco swarliwszej natury, a osobliwie do płoteczek skłonne, broń Boże, nie obok siebie... ot, tak, jakby z przypadku, a zawsze na odległość... ostrzejszego słowa. Hipokondryków, łagodnych a melancholiznych psychopatów rzuca dyrektor w najbardziej ożywione i wesołe zakątki sali; pięknym damom, pochylonym pod brzemieniem hysterji jak lilje podcięte, daje za sąsiadów herculesów farnezyjskich — ciałem powiedzieć nałęczowskich — i najdalej zaszłych w rekonfortującej kuracji pacjentów; nie było wypadku, aby literata przy literacie umieścił, jak również nie było wypadku, aby komu nie smakował za tym stołem higienicznym kompot podsunęty rączką sąsiadki, otrzymanej z wyboru dyrektora.

Zaraz od pierwszego podania zaczynają płynąć potokami... humor i woda. Sam dyrektor natomiast flaszkę z najczystsza „alembikowa” dobywa z jemu tylko wiadomego ukrycia i w drodze łaski zdrowszych lub zdrowych zupełnie rączy kieliszeczkami — jednym, nie więcej. Zaś bystre jego oko i czujność niustanna są wszędzie.

Ku niemu idą wejżenia dam, mających pewną wątpliwość co do skutków spożycia drugiego kawałka pieczeni: ku niemu mama odsyła synalka, domagającego się malin lub galarety; ów pan, co się spó-

źnił nieco, nie zajmie miejsca bez porozumienia się oczami z gestem w tę lub ową stronę dyrektora; a już co do kucharza... biada mu, jeżeli w czem przekrobie! Dyrektor czerpie ze wspólnego półmiska i żaden mankament higieniczny nie ujdzie jego baczności.

Obiad się skończył. Zapalono papierosy, podano... herbatę. Kawa... tam, w „kursalu” dla tych, którzy higienę istotną lekce sobie ważą i orgje wyprawiać pragną.

— Dyrektorze, szanowny dyrektorze, kochany dyrektorze! a co będziemy robili po obiedzie?!

Hm, dyrektor się namyśla. Konsultacji w tym względzie nie odbył jeszcze z drem Dolińskim, któremu konceptu nigdy jeszcze nie zbrakło.

Cóż zresztą! — Dziś niedziela: reunion. Odpoczynek zatem, krótka siesta po obiedzie, następnie promenada po alejach przy dźwiękach kapeli, przejażdżka łódką po kanale, a potem — do sali balowej!

A sala, balowa w „Pałacu” bardzo ładna. Niby trochę *empire* pod względem umeblowania, cała w sztukaterjach, z dwoma żyrandolami zwieszającymi się od sufitu, zbraniem wieńcami zieleni. Część orkiestry, zamieniwszy detę instrumenty na rznięte, zajmuje przyległy gabinetek t. zw. fortepjanowy. Zaroiła się sala. Mężczyźni — we fraku, w tużurku, w jasnej marynarce; damy jak Bóg dał — byle ładnie i do twarzy. Ożywają się łagodni psychopaci, lilje podcięte podnoszą raźnie główki, na czele trzydziestu do czterdziestu par staje... kto? — Roman Szwojnicki. Ha, skoro Szwojnicki dyryguje mazurem, jest że tu sposób nie tańczyć? Więc dalej w pływ, łagodni psychopaci i łagodniejsze stokroć psychopatki; zdenerwowani hipokondrycy jedwabne przed słówką, konkurując zjadale z wiejską młodzieżą z okolic przybyła. „Piękności” na sali mało, ale przystojnych twarzy dużo. Oto wysnuła jak topola hoża dziewczoja w białej, skromnej, a gustownej sukience, oto filigranowy profil ożywiony czarnomi, piekącymi oczami, oto dwa oryginalne, jasnowłose,

Przedstawiwszy w krótkim zarysie dzieje rozwoju, następnie upadku i znów podniesienia stanu kopalń olkuskich, chcemy teraz czytelnikowi przedstawić stan obecny produkcji cynku w wyżej wymienionych zakładach. K.

Bractwo Sahary.

Zakon, a jak go także nazywają w Algierze, „armja” kardynała Lavigerie, jak wiadomo, życie rozpoczął już dawno, rozwija się jednak z trudnością.

Prace około wzniesienia domu centralnego, położonego w oddaleniu 1,200 metrów od Biskry na drodze do Tougourt, ukończono wprawdzie pomyślnie, wszystkiego jednak, mimo 1,700 zapisów na razie, tylko 16 w nim rezyduje braci, a i z tych wytrwa zaledwie część drobna.

Nadto, czego się zresztą spodziewać należało, wśród zgłaszających się ochotników przeważają ludzie wykołajeni, zwyciężeni życiem, uważający bractwo jako jedyną ucieczkę. Ci kosztownej względnie drogi do Biskry własnym kosztem nie są w stanie odbyć, a na domiar trudności towarzystwa kolejowe, które do tej pory przewoziły ochotników za pół ceny, obecnie przywilej ten cofnęły.

Ze rekrutowanie braci nie idzie łatwo, najlepiej dowodzi wywołana koniecznością zmiana zasad, na jakich je na razie oparto. Wszakże ogłoszono przepis, iż powyżej 35-letni nikogo przyjmować nie miano, a tymczasem pomiędzy 16-ma braćmi zakładu w Biskrze znajdują się i 50-letni niemal. Przyznać należy, iż w wieku tym trudno już wprawiać się w robienie broni lub rozpoczynać naukę języka arabskiego.

Ale bo też i niełatwe zadanie mają przed sobą owi bojownicy, „białymi braćmi” zwani. Zaparcie się siebie zupełne, bezwarunkowe hasłem jest ich życia.

Dzień za dniem splywa im w nieustannem zajęciu. Ćwiczenia tak duchowe, jak fizyczne następują po sobie nieprzerwanym szeregiem.

Pierwszymi kieruje w centralnym zakładzie w Biskrze trzech ojców, wyłącznie nauce religii poświęcających się. Przygotowanie to ducha, szczególnie obecnie, w początkach, zajmuje znaczną część dnia.

Po ćwiczeniach religijnych główny nacisk położono na pracy ręcznej, zwłaszcza uprawie pól i ogrodów, które, według założenia, z czasem dać winny zakonowi utrzymanie.

Jeden z instruktorów garnizonu w Biskrze udziela braćmiom nauki robienia broni i kieruje ćwiczeniami wojskowej natury. Wszyscy bracia zaopatrzeni są w strzelby systemu Grasa.

Co dnia odbywa się również wykład języka arabskiego. Następujący rozkład godzin najlepszą daje miarę zajęć i obowiązków zakonu:

- o godz. 3-ej rano wstanie ze spoczynku;
- o 3¹/₄ msza;
- o godz. 4-ej ćwiczenia religijne i wykład reguły;
- o godz. 5-ej pierwsza kawa;

ładne minois chiffonnés, a tam dalej, w pierwszej parze, wdzięczna, zgrabna, pełna życia tancerka w niebieskiej sukni... któż zliczy, ile razy wzrok się dłużej zatrzymał na pięknych oczach, zgrabnej kibici, wdzięcznej główce!

W sąsiedniej sali, gdzie czytelnia, w sali bardzo gustownej, wychodzącej na balkon, dominujący nad promenadą parkową, wypoczywają tancerze i tancerki, a i niejedna z mam lub cioć tam się przysiadzie. Za salą zaś czytelnia, w obszernym pokoju, przyczepnieni w zacisznym ustroniu — winciarze, przy trzech stolikach.

Dyrektor, zawsze niestrudzony dyrektor, przechadza się po całej tej arenie reunionowej, młodzież do tańca zachęca, tancerzy prezentuje, tancerki przed zbyt niemi przeciągami przestrzega, mamy opuszczone i cioćcie emabluje, kapelmistrza do wytrwałości zagrzewa.

I trom, tam, tam, tra, la, la, la... huczy mazur ochoczy po sali, powiewają wachlarze, idą szeptem rozmów wokół. Zaś hen, z oddali przebija się czasem w pauzie tańców, po przez gwar reunionu oderwany jakiś wykrzyknik: pięć karol! pięć kierl...

Dra Dolińskiego też pełno wszędzie. Niewyczerpana jego werwa wybornie spaja towarzystwo, skupia i gromadzi je w jedno, wielkie koło. Dr. Doliński zna wszystkich, z każdym jakby beczkę soli zjadł, a uprzejmość jego gospodarza dla przyjezdnych granic nie ma.

Punkt o 11-ej... jak nożem odciął przerywa się bodaj najzawziętsza zabawa. Muzyka urywa w pół taktu, tańczący stają z wzniesioną do mazura nogą, łomot ustaje jak uderzenie młoda w kowadło, światła gasną... nie, światła nie gasną, ale gdyby nawet zgasły, to efektu niewieleby już przez to przybyło. To dyrektor dał znak, to dyrektor, Jowisz-duch opiekuńczy, taki oto niespodziany, na godzinę przed północą, zrobił nam popielec.

I słusznie. W miejscowości kuracyjnej nie wolno snu mącić tym, którzy w zabawie udziału nie biorą,

- o 5¹/₄ roboty w polu do 7-ej;
- o godz. 7¹/₄ pierwsze śniadanie, złożone z kawy, chleba i daktyli;
- o 7¹/₂ powrót do pracy w polu aż do 9-ej;
- o godz. 9¹/₂ wykład języka arabskiego;
- o godz. 10¹/₂ ćwiczenia religijne;
- o godz. 11-ej drugie śniadanie;
- w południe wypoczynek aż do godz. 2¹/₂;
- o godz. 3-ej ćwiczenia wojskowe;
- o godz. 4-ej roboty w polu aż do 7-ej;
- o godz. 7¹/₄ ćwiczenia religijne do 8-ej;
- o godz. 8-ej obiad;
- o 8¹/₂ ćwiczenia religijne i modlitwa;
- o godz. 9-ej udanie się na spoczynek.

Pożywienie braci nie pozostawia do życzenia, tak śniadanie drugie, jak i obiad składa się z rosółu, potrawy mięsnej, jarzyny, deseru i półbutelki wyborowego wina. Jadają zwyczajem miejscowym, siedząc na ziemi na rozłożonej macie, podczas gdy jeden z braci czyta na głos.

Sypiają w odzieniu na tapczanach, opatrzonych w sieniki i kołdry. Strój biały z czerwonymi krzyżami braci zbrojnych zamierza podobno kardynał Lavigerie zamienić na dawniej używany mundur przez żuawów papieżkich.

Znając fanatyzm muzułmanów, bracia nie liczą na nawracanie ich, mają wszelkże nadzieję utrzymać z nimi stosunki przyjazne, któreby ułatwiały szerzenie w dzikich stronach cywilizacji, zwolna przygotowując grunt i do odmiany wiary. Opieka nad chorymi i jałmużny, oto dwie główne drogi, jakimi zamierzają podbić sobie życzliwość krajowców.

Jak widzimy, zapowiadający się świetnie na razie rozwój dzielnego zakonu znalazł na drodze trudności, które go w części powstrzymują, wątpić wszakże nie należy, aby cel dzieła i znana energia prymasa Afryki nie wywalczyły sobie zwycięstwa.

Przyjdzie ono niezawodnie, tem pewniejsze, im pracowiciej zdobycie. (==)

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

== Departament lekarski w porozumieniu z ministerjum oświaty i wojny wydał rozporządzenie, aby studenci uniwersytetów na wydziale lekarskim, studenci akademii wojenno-medycznej i farmaceutycznej przy nauce farmacji przyzwyczajani byli do systematu dziesiętnego wag. Rozporządzenie ma na celu, aby po upływie pięciu lat od daty jego wydania, lekarze i aptekarze wprowadzili ostatecznie w praktykę systemat dziesiętny wag.

== Dzienniki petersburskie donoszą, iż na zamierzonym w Petersburgu zjeździe elektrotechników ma być poruszona myśl o wprowadzeniu do kursu szkół technicznych i wyższych rzemieślniczych elektrotechniki, jako przedmiotu wykładowego.

a i samym hasającym czuwanie wśród tanecznych emocyj zdrowia nie przysparza.

Kółka i kółeczka towarzyskie schodzą na dół do restauracji kursalowej — na kolację. Komu zaś do domu pilno, pięknym wieczorem księżycowym ciągnie ku swej willi.

O, te naleczowskie aleje! o, te skrety i zakrety po przez drzew klomby! o, te fale woni kwiatu lipowego, ważące się dokoła po parnem powietrzu! Tu już dyrektorska drakońska władza nie sięga, a zresztą i dyrektor już zmrzył oko na to, co się w tej chwili dzieje po za obrębem sali balowej...

Ale i czysto sielskich rozkoszy naleczanom nie braknie. Wychylić się się tylko po za obręb zadrzewień zakładowych i zabudowań, a na płaskowzgórzu jest się już natychmiast w czystym polu, na wsi, nie zmąconej żadnem przypomnieniem miasta. Wózek lub pieszo w dolinę malowniczą Trypy, spacerem do pobliskiego lasu, mimo zakładowej „mleczarni”, lub dokąd oczy poniosą po przez lany pszeniczne i owsiane, po murawie łąk torfiastych, po drózkach i drożynkach okolicznych!

Równie sielsko-anielską jest wędrowka niedzielna, przed samem południem, do kościoła w Bochtownicy. Kwadrans ślicznej drogi aleją lipową, wspomnianą wyżej. Blyskając w słońcu różnobarwnymi sukienkami, mieniąc się kolorowych parasolek jedwabiami, ciągną „kompanje” dam aleją lipową; idą przodem panny i panienecki, kroczą za nimi poważne mamy i cioćie, panowie towarzyszą na flanku. Przed kościółkiem, na placu, u stóp pięknego wzgórza — obrazek sielski — rodzajowy. Krótka wioskowa ulica; karczma; żyd w ganku, przebierający palcami po brodzie; ludu wiejskiego mrowie; przed bramą kościelną stoją przybyłe z sąsiedztwa ekwipaże dworskie; a tam, na górze, przeciąga wokół kościółka procesja właścicieli; huczy śpiew, powiewają w słońcu chorągwie. Kościółek nieduży a ludem po brzegi nabity. W ławkach — państwo z Naleczowa; w przejściach i wokół ścian wieśniacy okoliczni, więc cie-

== Ze świeżo ogłoszonych zmian niektórych artykułów dodatku 3-go do ustawy towarzystwa kolei południowo-zachodnich dowiadujemy się między innymi, że towarzystwo to obowiązane jest: 1) wybudować nowe odnogi: od stacji Żmerynka przez Mohylew (nad Dniestrem) do miasteczka Oknicy, od stacji Birzula albo Krutyje, lub wreszcie od innego leżącego pomiędzy niemi punktu, kierując się na miasteczko Rybnicę (nad Dniestrem) i m. Bielice do miasteczka Oknicy i nakoniec od Oknicy przez m. Lipkany do pogranicznego miasteczka Nowosilce, celem połączenia się z koleją lwowsko-czerńowiecką; budowa tych linii ma być uskutecznioną na podstawie studjów w części już dokonanych, w części zaś mających się wkrótce przedsięwziąć przez inżynierów, delegowanych z ramienia rządu; 2) wyszczególnione wyżej linie, którym nadane zostało miano „nowosielskich odnog-kolei południowo-zachodnich”, uprowadzić w odpowiednią ilość taboru ruchomego i we wszelkie urządzenia niezbędnie potrzebne do eksploatacji, a następnie rozpocząć eksploatację tychże linii i nakoniec 3) ułożyć drugi tor na linii głównej od stacji Birzula do st. Wapniarka, od tej ostatniej do Żmerynki i od st. Fastów do st. Rowno. Roboty mają być wykonane bądźto w drodze administracyjnej przez towarzystwo, lub za pośrednictwem przedsiębiorców, oddając każdą z tych robót oddzielnie. Ryczałtem wypuszczenie w entrepryzę wszystkich robót jednemu przedsiębiorcy, stanowczo zostało wzbronione.

== Na mocy zezwolenia ministerjum komunikacyj rada zarządzająca kolei wiedeńskiej odnowiła kontrakt na eksploatację bocznic kolejowych od stacji Częstochowa do przedziału pp. Molt i s-ki na lat 10, t. j. do d. 28-go kwietnia 1901-go r.

== Na dnie Bugu przy miejscowościach Janki i Słomianka natrafiono na rafy kamienne. Z rozporządzenia inspekcji spławu w znacznej części oczyszczono dno maszyną prądową.

== W uzupełnieniu podanej przed kilku dniami wiadomości o projekcie zadrzewiania miasta, nadmieniamy, że komitet opieki nad plantacjami miejskimi w myśl zatwierdzonego przez p. prezydenta przepisu nie tamuje żadnemu właścicielowi domu zasadzenia drzew przed posesjami, lecz tak ze względów estetycznych, jak i prawidłowego zadrzewiania, delegacji komitetu muszą być o tem zawczasu powiadomieni. Gatunek drzew i linje, pod którą mają być zasadzone, wskazuje komitet plantacyjny lub główny ogrodnik miasta, p. Franciszek Szanjour.

== Wszyscy właściciele łazienek na Wiśle, otrzymawszy polecenie stosowania się ściśle do wydanej instrukcji, zostali nadto przez p. oberpolicmajstra zobowiązani do wywieszenia w miejscach widocznych instrukcji tej, drukowanej w dwóch językach dla wiadomości i użytku kąpiących się osób.

mno-brunatne sukmany mężczyzn, ponsowe i zielone chustki kobiet tworzą mozaikę jaskrawą, że obrazy ludowe Chelmońskiego lub Pruszkowskiego stają żywo w pamięci.

W dnie powszednie całe towarzystwo naleczowskie rozprasza się w obrębie alejowym zakładu. Po kawie, podanej w kursalu na sposób zagraniczny (kawa w oddzielnej, jednoporejowej kamionce, śmietanka osobno, parzona w garnuszczyku, bułeczki i maselko), zejdźmy w dół schodami na dywan kwiatowy, w aleje.

— Uszanowanie pań!

— Witam pana.

— Jakże dziś zdrowie?

Powitania w prawo, w lewo. Z tym, z owym kroków kilkanaście spaceru po głównej alei.

W altanie świerkowej skupiła się grupa osób. To rozbił tam swe namioty... chciałem powiedzieć: sztalugi — Szwoyniki i piękny zakątek Naleczowa pięknie utrwała z natury na płótnie. W głębi widok na „Hidropatję”, kawał lśniący się w słońcu wody kanału, na pierwszym planie spacerujące aleją parku dwie damy, co się na zaczytanego na ławce jakiegoś jegomościa natknęły. Jedna z pań, bawiących właśnie w Naleczowie, pozuje uprzejmie artystcie; galerja spektatorów komentuje postępującą szybko robotę, a wianeczek ciekawych dam raz po raz zmienia się w tej improwizowanej pracowni.

W innej stronie parku zieleni i żółci kawał płótna — Okniński. Ze sztalugami swemi przenośnymi zapadł on, hen, tam w wysoką trawę przed malowniczym, starym, murowanym mostkiem, rzuconym na kanał u rozłożystej wierzby. Poważne studjum, surowe w swej malowniczej prostocie, budzi zwłaszcza zajęcie panów. Raz po raz ktoś się ku artystcie przedostaje, przez kutak patrzy, oddala się, przybliża i przygrzany wreszcie spiekotą pełnego słońca, zmyka napowrót w cień alei.

Ku „Pałacowi” podąża kilku panów i pań. To towarzystwo teatru amatorskiego, spieszące na próbę

— Ponieważ w kościołach warszawskich podczas nabożeństw w dni niedzielne i świąteczne panuje tłok, zwłaszcza w godzinach południowych, gdy jedni wchodzi, a drudzy wychodzą, celem więc uniknięcia mogących się zdarzyć wypadków i wogóle dla zapewnienia swobodnej cyrkulacji, będzie ponownie wprowadzony dawny obowiązujący, a teraz zaniedbany przepis, że jedne drzwi zostaną przeznaczone do wejścia, a drugie do wyjścia, tak jak to jest urządzone w kościele św. Krzyża, z umieszczeniem nad drzwiami odpowiednich napisów. Z uwagi na potrzebę przyzwyczajenia publiczności do wykonywania przepisu, przestrzeganie, aby jednemi drzwiami wchodziło, a drugimi wychodziło, powierzy się służbie kościelnej i przeznaczony w tym celu stały odźwierny i szwajcar będzie obowiązany skierowywać publiczność do właściwych drzwi nie tylko w porze nabożeństw zgromadzających większą liczbę pobożnych, lecz w ciągu wszystkich godzin, w których świątynia jest otwarta.

— Rozpoczęcie budowy kanału wzdłuż niezabudowanej ulicy Koszykowej od rogatki jerozolimskiej, w punkcie łączenia się z kolektorem A, wzdłuż terytorjum stacji filtrów do rogu ulicy Suchej przy barakach jerozolimskich, ma potrójny cel: naprzód obsługiwanie terytorjum stacji filtrów i odprowadzanie z niej czystych wód, dalej skanalizowania koszar, ustawionych frontem do ulicy Koszykowej po lewej stronie i ulicy Suchej, wreszcie w niedalekiej przyszłości dla projektowanych gmachów szpitalnych Dzieciątka Jezus na terytorjum folwarku świętokrzyskiego. Kanał ulicy Koszyki obsługiwać będzie budynki te od tyłu, fronty zaś wymagają budowy kanału przez ulicę Nowogrodzką.

— Komisja reprezentacyjna wystawców z Królestwa Polskiego na wystawie środkowo-azjatyckiej w Moskwie zaprasza wystawców na ogólne zgromadzenie, jakie się odbędzie w d. 20-ym b. m., t. j. w poniedziałek, o godzinie 8-iej wieczorem, w lokalu Towarzystwa przemysłu i handlu (Krakowskie-Przedmieście 66). Porządek dzienny zebrania obejmuje kilka ważnych kwestyj, a między innymi wybór delegata tutejszych wystawców do komisji sądzącej okazy i przyznającej nagrody na wystawie środkowo-azjatyckiej.

— Proszeni jesteśmy o przypomnienie, że pojutrze, w poniedziałek, a. 20-go b. m., upływa ostateczny termin zapisów do przyjęcia udziału w zbiorowej wycieczce na wystawę do Pragi czeskiej, urządzonej przez sekcję drobnego przemysłu Towarzystwa przemysłu i handlu. Zapisy przyjmuje kancelarja rzeczonoego Towarzystwa.

— Projektowane zmiany w ustawie normalnej kasy emerytalnej wypracowane przez komisję, wybraną z łona delegatów wydziałowych służby wie-

deńskiej, przesłane następnie do decyzji ministerjalnej, jak się obecnie dowiadujemy, otrzymały zatwierdzenie. Nowa ustawa kasy emerytalnej wprowadzona ma być z przyszłym nowym rokiem.

— Za nieposiadanie książeczek legitymacyjnych 290-iu stałych mieszkańców Warszawy skazano w drodze administracyjnej na kary pieniężne w ogólnej sumie 290 rs.

— Kanał, otwarty wzdłuż okopów przy polu mokotowskim od terenu wyseigowego do rogatki jerozolimskiej, uporządkowano przez wybrukowanie łóżyska, urządzenie mostu w bramie rogatki Koszyki, wreszcie urządzenie spustu do kolektora A.

— Zapis uczniów do szkoły technicznej kolei wiedeńskiej rozpocznie się d. 1-go sierpnia i trwać będzie do d. 15-go t. m.

— Lokal, zajmowany obecnie przez wydział gospodarczy na kolei wiedeńskiej, zostanie znacznie powiększony. Na cel ten przeznaczone zostało jedno z mieszkań służbowych, ulegające obecnie odpowiednim przeróbkom i urządzeniu.

— Kierujący sekcją statystyczną w kontroli towarów na kolei wiedeńskiej, p. Juljan Kordowski, udaje się w tych dniach na koleje południowo-zachodnie, celem bliższego zapoznania się z istniejącymi tam urządzeniami i manipulacją w zakresie statystyki.

— Z literatury.

* Zeszyt lipcowy *Ateneum* przynosi nam interesujące studjum o Chopinie, przez Br. Chlebowskiego opracowane.

Z innych prac wspominamy dra Stefanowskiej „Instynkt u zwierząt i ludzi”, Sewera powieść „Dzielną kobietą”, Askenazy'ego „Argentyna”, Kozłowski „Metafizyka wiedzy przyrodniczej”, Glińskiego „Królewska pieśń”, Illenidusa „Pseudo-Ostrog”, Lud. Kazm. „Tegoczesna socjologia”, Trecki „Współczesne dziennikarstwo w Anglii” itd.

* Nadesłano nam broszurkę P. Mędrzeckiej p. t. „Jak pielęgnować kwiaty w mieszkaniach”.

* Księgarnia tanich wydawnictw ludowych (Szpitalna 5) puściła w świat dwie nowe broszury: „Uprawa pszenicy na gruntach gliniastych wilgotnych” i „Nauka o ziemi, słońcu, gwiazdach, czyli o budowie świata, jego początku i końcu”.

Ostatnia jest wykładem popularnym zasad kosmografji i kosmogonji; broszurę wypracował p. Heilpern.

* Otrzymaliśmy wybora mapę Szwecji, Norwegji i Danji, wydaną przez firmę litograficzną Karola Fleumminga w języku niemieckim.

— Z teatru i muzyki.

* Repertuar przyszłego tygodnia naznacza na sobotę niegrany od dwóch miesięcy dramat włoski

Teobalda Ciconiego „Żywy posąg” z p. Marcellówną w roli Marji-Noemi.

* Zapelniająca salę teatru Letniego komedja Schönthana „Miłość wszystko może” figuruje na przyszłotygodniowym repertuarze po trzykroć, mianowicie: w poniedziałek, wtorek i niedziele.

* W razie pogody w teatrze lazienkowskim odtańczony będzie jutro balet „Robert i Bertrand czyli dwaj złodzieje”.

* Wczorajszego wieczora znajdowało się na przedstawieniach osób w teatrach: Letnim 256, Nowym 306; w teatrykach: Belle-vue 322, Eldorado 123 i Wodewilu 178.

* Relacje dzienników niemieckich jednoznacznie podnoszą wielkie powodzenie, jakim cieszyły się występy p. Zofji Brajninowej, warszawianki.

P. Brajninowa jest znana naszej publiczności z czasów swych występów w teatrze Wielkim i na koncertach, obecnie, jak nas zapewniają recenzje, głos jej wzmógł się, a równocześnie zyskał i na metodzie.

P. Brajninowa, posiadając w swym repertuarze „Don Juana”, „Hugonotów”, „Normę”, „Carmen”, „Kamozki windsorskie”, „Lohengrina”, „Trubadura”, „Aidę”, „Cavalleria rusticana” jest dziś nader pożądaną dla każdej sceny siłą, słusznie zatem prasa niemiecka tak poważnie oddaje jej pochwały.

— Z teatryków.

Belle-vue powróciło do złotodajnego „Ptasznika”, dziś po raz 26 ty dając udatną operetkę, wraz ze wzbogaceniem jej piosenką o „Kwiatku alpejskim” Weckerlina, w wykonaniu pani Bronikowskiej stale bisowaną.

Na scenie tej ujrzymy w przyszłym tygodniu sztukę w 5 iu aktach p. Józefa Popławskiego, pierwszą dla sceny pracę autora, zatytułowaną „Awantur-nica”.

Główne tu role obejmą panie: Janowska, Morska i Trapszówna, oraz pp. Trapszo i Dobrzański.

Teatr poznański, wobec powodzenia farsy, jeszcze na parę dni zatrzymał na wystawie paryskiej Fafułę z Grojseszykiem, poezem wystąpi ze sztuką p. Dorowskiego „Wesołe życie”.

Nad „Szwagrami” Adolfa Dygasińskiego pilnie pracuje trupa p. Łaskiego w Eldorado.

Wszędzie zatem premjery, którym wszędzie powodzenia życzymy.

— Ze sztuki.

* Malarz koni J. Ryszkiewicz i W. Pawliszak wyjechał na wystawę międzynarodową sztuk pięknych do Berlina.

* Adam Badowski nadesłał na wystawę Towarzystwa sztuk pięknych nową pracę, przedstawiającą „Portret damy”.

* Znany malarz, L. Wyczalkowski, wyjechał na studia pejzażowe.

„Zaproszenia do walca”. Przyszły spektakl srodze zajmuje gości, zaś dzięki już ujawniającej się wybornej grze, zwłaszcza pań, ma zapewnić z góry powodzenie.

Na plaży w parku dziatwa odbywa ćwiczenia gimnastyczne pod wodzą doświadczonego metra. Mamy i tatusiowie rozsiedli się na ławkach okolicznych; przechodnie przystają w pobliżu, zwabieni wesołemi okrzykami.

Od strony poczty zbliża się grupa osób. Dama, krocząca w pośrodku, list otrzymany czyta na głos. Usłużny jakiś galant trzyma nad nią rozpięty parasol, chroniąc czytelniczkę od rażących promieni słońca.

Na rozbujaną huśtawce migają niebieskie mundurki gimnazystów. Opośal, w najciemniejszym cieniu lip, z książką w ręku usiadła dama samotna; oczy jej dawno oderwały się od kart książki i gonia może w tej chwili za stokroć bardziej zajmującym romansem... własnego utworu.

Przeważnie, jak obecnie, do Nałęczowa nadsięgnęli dotąd—lublinianie. Wogóle zaś mniej tu osób, niż innemi laty o tej porze bywało. Deszczę przeciągają gęsto i odstrasza przybyszów. Ale, rzecz dziwna, nie zlekli się zmian atmosferycznych, nieuniknionych, tylko gości ze stron dalszych. Sporo tu osób i ze stron dalszych.

Chcielibyśmy oczywiście, aby przez lato całe, dzień w dzień, było niebo bez chmurki i 20 stopni ciepła na termometrze; sądymy oczywiście, że gdzieś bądź indziej zupełnie inne, niż obecne, czeka na nas lato. Zdumienie! Lato wszędzie jednakowe mniej więcej, a w pięknym Nałęczowie z pewnością znośniejsze, niż gdzieindziej. Jeżeli czego mu braknie jeszcze, to właśnie—ludzi. Dać Nałęczowowi pięć do sześciu tysięcy gości co rok, a będzie w stanie rozwinąć się jak należy. Zrobiono tu istotnie wszystko, co zrobić się dało środkami, któremi Nałęczów rozporządza. O drobiazgach nie wspominam; nie wspominam, że kręgielnia opuszczona, że strzelnica zaniedbana, że porządnego niema fryzjera, że sklep

„ze wszystkim” jeden jedyny na miejscu, że... ale mniejsza. Znalazłoby się i to i owo, gdyby... gdyby, powtarzam raz jeszcze, miał Nałęczów 5—6,000 gości rok w rok.

Życie, względnie do wygód, które daje, tanie. Mieszkania np. w „Hydropatji” i „Kursalu” bardzo porządne, czyste, dobrze opatrzone u okien i drzwi, wcale nie przecenione. Jedzenie, zwłaszcza w „Hydropatji”, bardzo zdrowe i dobre, niewykwintne ale smaczne, uczciwie po-tane. Służba wszędzie, jak na nasze stosunki, dobrze ułożona i chętna. Przyjeżdża teatr; od czasu do czasu zdarza się koncert. Swoboda, zwłaszcza w willach, zupełna. Przy każdej willi werenda dla obiadów i herbat na świeżem powietrzu. Działwa ma swoją gimnastykę i miejsca do zabawy aż nadto. Strojów zbytkownych nie widziałem. Ze się wszyscy po troszę znają, czasem aż do zbytku, że płotecki szu, szu, szu, jak pszczoły brzęczą wokół—to już na to jedyna rada: niech się więcej osób zbierze, a z natury rzeczy ustać to musi.

Zakład, jako przedsiębiorstwo, nie ma z nikąd inąd poparcia, jak tylko od gości samych. Przy zagranicznych tego rodzaju zakładach kąpielowych leczniczych, klimatycznych istnieje zawsze miasto lub miasteczko, albo też aglomerat posesyj prywatnych, które nietylko zakładowi nie szkodzą, ale dzielnie mu pomagają. Tam od istnienia zakładu zależnym jest byt tylu to a tylu prywatnych hoteli, prywatnych sklepów, prywatnych miejsc zabawie przeznaczonych i ei wszyscy przedsiębiorcy prywatni, otaczający zakład strzegą go, jak oka w głowie i splendor jego oraz wziętość starają się podnieść wszelkimi siłami. Tu przeciwnie. Obsiadł Nałęczów rój prywatnych mieszkaniak, jadłodajniak, mleczareniak, zakamarków konkurujących na zabój z samym zakładem, odcinających odeń gości, jak owe faktorki w miastach powiatowych, łapiący do swych jazdów i sklepików naiwnych przyjezdnych. Zakład nałęczowski, rzucony dalej nieco od miasta, powinien koniecznie mieć obszerniejsze terytorjum, a na terytorjum owem własną gospodarkę wiejską, gdzieby

krowy własne zakładu wypaść się mogły, drób chować itp., a gdzieby pośrednicy i dostawcy nie mieli po co zaglądać. Zakład nałęczowski powinien być panem u siebie w domu, powinien nie liczyć li tylko na t. zw. wpisowe gości swoich; zakład nałęczowski powinien być gospodarstwem wiejskiem, przygotowanem zawsze na przyjęcie gości. Gościom tym wtedy będzie mógł za najniższą cenę dać miejscowe „własne” produkty wiejskie zawsze świeże, zawsze zdrowe, zawsze czyste. Wpisowe niech służy tylko na opędzenie kosztów urządzeń leczniczych, utrzymanie w porządku budowy i parku, orkiestry itp. Gość nałęczowski powinien koniecznie od pierwszego kąsa bałki aż do ostatniej „duszy” być wyłącznie i jedynie gościem zakładu nałęczowskiego; wtedy ten zakład, godny istotnie najlepszego losu i powodzenia, krzepko trzymać się będzie o własnych siłach...

Żal odjeżdżać nawet tak skoremu do włoczęgi, jak ja, turyście... taka tu cisza i spokój, tak łagodnie płynie życie!

Oto w tej chwili „dusz” fantastyczne wodotryski śmigają w lazienkach hydropatji, pijący wody poważnie i miarowo przechadzają się wzdłuż i wszerz po alejach parku, muzyka grzmi potężnie jakieś „potpourri” z „Fausta”, cicho brzęczy etiudami Clementi'ego kursalowy fortepjan, wiosła pluszcza cicho po stawie parku, widzę wysoką, szarą sylwetkę dyrektora, pomykającą kędyś szybko; na zakręcie alei znika mi z oczu jakaś jasna marynarka obok niebieskiej sukienki...

Wielki omnibus hotelowy zajechał. Dzwonek konduktora ozwał się raz, raz drugi, raz trzeci. Słyszę za sobą potężny uścisk: to mój sąsiad żegna się z żoną; pań kilka wysypuje się pod werendę; woźnica rozwinął bat; zatrzasnęły się drzwiczki, omnibus ciężko dzwignął się naprzód.

I za nami, jakby żegnając nas serdecznie, rozplakalo się niebo gęstym, ulewnym deszczem...

Czesław Jankowski.

Examininy.

Między studentami, którzy ukończyli w r. b. wydział prawny tutejszego uniwersytetu, opuściliśmy przez pomyłkę nazwisko p. Włodzimierza Tymnińskiego.

W dniu 4-ym lipca r. b. Instytut agronomiczny w Dublanach ukończyli z egzaminem głównym: Stanisław Czerwiński, Jan Makomaski i Zygmunt Makomaski.

Jak nas informuje nasz korespondent w Płocku, następujący uczniowie otrzymali patenty z ukończenia w r. b. pełnego kursu nauk:

W gimnazjum męzkim: Kazimierz Brzozowski, Mieczysław Drojecki, Stanisław Gurbki, Stefan Gurbki, Edward Lustig, Izaak Margules, Abraham Mesz, Stanisław Nehring, Chaim Poskin, Salomon Prusak, Ignacy Radzimiński, Aleksander Ramlan, Jan Szejkowski, Chaim Temersohn, Izidor Woldenberg (z medalem srebrnym) i Mieczysław Żbikowski; wogóle 16-tu abiturjentów z liczby 18-tu, którzy uczęszczali w ciągu roku.

W 4-klasowej szkole miejskiej (z 6-letnim kursem): Benjamin Andrusow, Aleksander Cwierzakiewicz, Józef Chrapkowski, Stanisław Figiel, Marjan Kamiński, Adam Maciejewski, Bejunt Rabinowicz, Szymon Śnieżko, Juljan Winogradów i Adolf Zielke; wszyscy 10-ciu uczniowie klasy 4-jej, stanowiący drugą dopiero partję wychowanców tej szkoły; nakonec:

W czteroklasowej szkole miejskiej prywatnej, utrzymywanej przez p. Włodzimierza Kowalskiego:

Władysław Baranowski, Antoni Bartkiewicz, Antoni Brenda, Antoni Gralewski, Piotr Jaworski, Stanisław Moszczeński, Antoni Pisański, Józef Salwowski, oraz świadectwa gimnazjalne z ukończenia 4-eh klas, jako zdający z uczniami gimnazjum: Ignacy Rudziński i Mieczysław Szostak; wogóle 10-ciu uczniów klasy 4-jej szkoły z 19-tu, którzy do niej uczęszczali.

W klasie 7-jej (dopełniającej) w Mitawie ukończyli w r. b. kurs nauk:

Kazimierz Milwid, Jan Polossowski i Maurycy Schönmann.

ZESWIATA.

× Zoologia i anatomja porównawcza na zjeździe w Krakowie są reprezentowane poważnie. Zgłoszono kilkanaście odczytów, między którymi: prof. Dybowski „Nowa teoria budowy ciała stawonogich i kręgowców”, „O budowie głowy stawonogich”, „Nauplius i jego znaczenie w filogenji skorupiaków” i „Homologja składowych części głowy jesiota”; dr. Wielowiejski „Podział komórek u owadów”; J. Dziedziulewicz „Z biologji sieciówek”; dr. Kowalewski „Przyczynki do rozwoju ryb kostnoszkieletowych”; dr. Fiszer „Krytyczny pogląd na systematykę przekoźnic”; dr. Nussbaum „Przyczynki do morfologii równonogich”, „Przyczynki do morfologii koźyska u gryzoniów”; J. Cavanna „Homologja składowych części głowy ssawców”; dr. Petelenz „Przyczynki do teratologii. Podwójna tchawica u kaczk” i „Budowa pęcica wydry”.

× Osobiste. Henryk Sienkiewicz bawi w Zakopanem.—Adam Asnyk wyjechał do Rymanowa.

× Drowi Henrykowi Jordanowi, założycielowi parku, w którym się odbywają racjonalne zabawy dla dzieci krakowskich, liczne grono tych dzieci urządziło w środę, jako w dzień imienin dra Jordana, serdeczną owację. Wdzięczni malcy obojczy płci zdołali unieść swojego przyjaciela w górę wśród ogłuszających okrzyków.

× Wisia pod Krakowem wskutek ulewnych deszczów, padających prawie codziennie od kilku tygodni, znacznie weszła. Fale niosą znaczne ilości siana, zabranego z łąk. Strumienie górskie nagle wzbierają. Między Zakopanem a Nowym Targiem wylały wody. Most w Poroninie chwilowo stał pod wodą. Z wielu gmin i powiatów zachodniej części Galicji donoszą, iż deszcze i wylewy stały się już przyczyną znacznych klęsk dla rolników. Nad brzegami Wisły w krakowskim rozstawiono strażę i ostrzeżono mieszkańców przed groźną katastrofą. Z chwilą znacniejszego podniesienia się poziomu rzeki w górze, dane będą sygnały alarmujące.

× Irena Abendrothówna, lwowianka, która w r. z. w czasie swych koncertowych występów w Warszawie zwróciła ogólną uwagę i dziwnym, pełnym młodzieńczości głosem, zyskuje coraz większe powodzenie w świecie teatralnym. Sezon ostatni artystka przepędziła w Rydze, gdzie rozstając się z tamtejszą publicznością, była przedmiotem licznych owacji, a prasa jednomyślnie oddawała jej pochwały. Zaangażowana do teatru królewskiego w Monachjum, wstępnym bojem zdobyła sobie młodzieńcza artystka publiczność tak wybredną, jak monachijaska. Po Rozynie w „Cyruliku” i „Łucji” krytyka oddała wielkie pochwały naszej artystce. Obecny repertuar artystki dosięgnął już 20-tu oper.

× Uposażenie dyplomatów. Dyplomacja włoska paźnie również ofiarą na wielką skalę w kraju tym wprowadzanego systemu oszczędnościowego. Na wniosek markiza Rudinięgo, król podpisał dekret, mocą którego pensje ambasadorów włoskich o 15,000, reprezentantów przy dworach w Madrycie i Monachjum o 5,000, a wszystkich innych od 2,000—4,000 lirów rocznie mają być zmniejszone. Zważywszy, iż członkowie ciała dyplomatycznego zwykle bywają zamożnymi z domu i przy redukcji pensji zatem nieźle jeszcze będą wyglądali. Najlepiej wyposażonym

ambasadorem jest reprezentant Francji w Londynie, Waddington, pobierający na stanowisku swoim 300,000 fr. rocznie. Delikatne pytanie, kto z pomiędzy dyplomatów europejskich zamożnością osobistą przoduje do niedawna jeszcze, zdaniem *Nowej Pressy*, łatwo było rozwiązać, najzamożniejszymi byli: hr. Karolyi, ambasador austriacki w Londynie, i ks. Fern-an-Nunez, ambasador hiszpański w Paryżu. Z tych wszakże pierwszy zmarł, drugi został odwołanym, pierwszeństwo zatem dzisiaj majątkowe należy się chyba markizom: Salisbury'emu i Rudinięmu. Idą po nich bezpośrednio: hr. Gołuchowski, przedstawiciel Austrii w Bukareszcie; sir Edward Malet, poseł Anglii w Berlinie i Waddington, ambasador francuzki w Londynie.

× Matka w przysłowiu. Piękną a obszerną rolę gra matka w przysłowiu. Niemcy niejedną posiadają przypowieść o godności macierzyńskiej. Twierdzą między innymi: „Wierność matki co dnia świeższa”, „Najbardziej szanuj matkę umie ogrzać dzieci”, „Lepiej bogatego ojca stracić, niż najuboższą matkę”. Czech powiada: „Lekka jest ręka matki, nawet gdy chłoscze”. Powiadają inni: „Łatwiej matka siedmiu dzieci wyżywi, niż siedmiu dzieci matkę”, „Modlitwa matki dobyłaby cię z dna morza”. Włoch twierdzi, iż godność matki jest równoważnikiem męczeństwa.

BANKI MYDLANE.

„Prorok” jednej z tysięcy sekt amerykańskich, domyślając się, iż liczne zgromadzenie „wiernych” na seansie zawdzięcza głównie deszczowi, przed którym ten i ów się schronił, rozpoczął swoją przemowę od słów:

— Bracia! Wiem-cie, że wielu z was używa religji, jako płaszcza do osłonięcia nędzy moralnej, ale nie przypuszczam, abyście tej samej religji używać chcieli jeszcze, jako parasola... Pod takim parasolem, bracia, zajdziecie prosto do piekła!...

Przyczyny i skutki.

- Czemu się upijacie ciągle, Wojciechu?
- Bo mnie baba nie chce kochać
- A czemu nie chce was kochać?
- Bo powiada, że jestem pijak.
- A więc czemu się upijacie?
- Bo mnie baba nie chce kochać...

Pomiędzy oficjalistami.

- Coż, byłeś u dyrektora?
- Byłem.
- Jakże cię przyjął?
- Bardzo uprzejmy człowiek. Odprowadził mnie do drzwi.
- Ba! mnie raz wyprowadził aż za drzwi...

— Na biednych: Józef Wolfowicz w Włocławku nadesłał pocztą rs. 3.—Od woznego Jakoba kop. 50.

— Dla biednej panienci chorej na obłęd: A. L. rs. 10. — Z. Z. kop. 30.—Dawna znajoma pierścienek do spieniężenia wartości rs. 1. Kto da więcej?

NEKROLOGJA.

S. P.

**Juljanna z Kamieńskich
WOSIŃSKA,**

opatrzona św. sakramentami, zmarła w dniu 17-ym lipca r. b., przeżywszy lat 83. Pozostała rodzina zaprasza krewnych, przyjaciół i znajomych na pogrzeb odbyć się mający z kościoła św. Antoniego przy ulicy Senatorskiej, dnia 19-go lipca, to jest w niedzielę, o godzinie 5-ej po południu, na cmentarz powązkowski. —904—

† S. p. Feliks Konwerski,

b. przełożony zakładu naukowego, po długiej i ciężkiej chorobie, opatrzony św. sakramentami, zmarł dnia 16 lipca r. b., przeżywszy lat 70. Pogrzeżony w smutku: żona, synowie i córki zapraszają krewnych, przyjaciół i kolegów zmarłego na wyprowadzenie zwłok z kościoła W.W. Świętych na Grzybowie w d. 19 lipca, w niedzielę, o godzinie 6-ej po południu, na cmentarz powązkowski, a w następnym dniu w poniedziałek na żałobne nabożeństwo w tymże kościele, o g. 10 zrana odbyć się mające.

† Pojutrze, to jest w poniedziałek, w rocznicę śmierci s. p. **Kryspiny z Siewielńskich STELMOWSKIEJ,** odprawi się za jej duszę msza święta w kościele św. Krzyża, o godzinie 10-jej rano. —2542—

— Wszystkim krewnym i życzliwym, którzy w dniu 12 lipca raczyli przyjąć udział w odprowadzeniu zwłok b. p. męża i ojca naszego **Wolfa Sittauera**, składają serdeczne podziękowanie wdowa

—2505— z Dylionów R. Sittauer z dziećmi.

Z Petersburga.

Now. wr. pisze: „Rok ekonomiczny rozpoczął się w Rosji nader pomyślnie. Jest to rzeczą wielce pocieszającą, zwłaszcza z tego powodu, że nie już nie stanie na przeszkodzie w wynalezieniu środków w celu przyjsia

z pomocą ludności tych gubernij, które cierpieć mogą od nieurodzajów.

„Zboża wywieziono w ciągu pierwszych sześciu miesięcy około 200 milj. pudów (w r. z. 175 milj. p. i 215 milj. p. w r. 1889-ym.) Jak się okazuje, zboża wywieziono więcej, aniżeli wypadło; przynajmniej i to dobrze, iż sprzedano je za granicą drożej, niż w latach ubiegłych. Sprawozdanie z handlu wywozowego ogłoszono dopiero za cztery miesiące, do 13-go maja. W ciągu owych czterech miesięcy artykułów spożywczych, tj. głównie zboża, wieprzowiny, jaj i spirytusu, wywieziono za 123 milj. rubli (w latach ubiegłych: 102 i 120 milj. rs.). Całkowity zaś wywóz za pierwsze cztery miesiące dosięgnął cyfry 202 milj. rs., czyli więcej niż w r. z. o 13½ milj. rubli i o 9 milj. więcej, niż w r. 1889-ym. W tym samym okresie czasu przywieziono wyrobów zagranicznych za 101½ milj. rubli. W ten sposób przewyżka wywozu nad przywozem wynosi w ciągu czterech miesięcy przeszło 101 milionów rubli. Oddawna już nie było tak pomyślnego bilansu handlu zagranicznego, ułatwiającego powrót do Rosji papierów kredytowych i zmniejszającego w ten sposób dług zagraniczny państwa. W r. z. przewyżka ta wynosiła 83 milj., a w r. 1889-ym tylko 74 milj. rubli.

„Na kolejach podatki wpływały również bardzo pomyślnie. W tym samym okresie czteromiesięcznym wpłynęło z tego źródła do skarbu 82½ milj., podczas gdy w r. z. pozycja odpowiednia wynosiła 78⅔ milj. Na kolejach prywatnych, nie licząc kolei libawo-romneńskiej, która przeszła na własność rządu, wpłynęło 59⅓ milj. rubli (w r. z. 57 milj. rs.), na kolejach zaś rządowych 23 milj. rs. (w r. z. 21⅓ milj. rs.). Dochód od wiorsty wzrósł na kolejach prywatnych niemal o 3%, a na rządowych o 5%, głównie z powodu wykupienia kolei libawo-romneńskiej, na której dochody wzrosły odrazu o 33⅓%.

„Dochody skarbu wpływały w ciągu pierwszego kwartału w ogólności dość zadawalniająco. Do dnia 13-go kwietnia skarb otrzymał dochodu 203 milj. (w r. z. 200 milj.). Jednakże w niektórych nader ważnych pozycjach dała się zauważyć pewna obniżka. Tak np. dochód z akcyzy od spirytusu obniżył się o 3 milj., podatków i opłat likwidacyjnych otrzymano również o 3 milj. mniej. Natomiast powiększył się dochód z ceł o 4½ milj., a dochód z kolei wzrósł o 1⅔ milj.; co do innych pozycji, wszędzie daje się zauważyć wzrost, chociaż niewielki.

„Bardzo dobrze rozwijają się drobne oszczędności i kasy, które je gromadzą. Z odliczeniem zażądanych kapitałów, suma wkładów powiększyła się o 10 milj. od 13-go stycznia do 13-go kwietnia. Ogólna cyfra składek doszła do bardzo poważnej cyfry 154 milj. rubli, t. j. wzrosła w ciągu ostatnich dwóch lat o 54 milj.”

Z powodu projektu utworzenia w Rosji tak zwanych izb kompensacyjnych (*Clearing houses* *Swiet* pisze w ostatnim numerze:

„Ministerjum finansów opracowuje projekt utworzenia w Rosji izb kompensacyjnych—institucji zupełnie nowego rodzaju. Niezwykle rozwój w chwili obecnej rozmaitych operacji handlowych w związku z powiększającą się z każdym rokiem siecią kolei skłoniło ministerjum finansów do obmyślenia środków, mających na celu uproszczenie obrachunków handlowych, a rezultatem tego jest właśnie projekt izb kompensacyjnych. Izby tego rodzaju oddawna istnieją za granicą we wszystkich państwach zachodnio-europejskich, które zrobiły wiele w tym kierunku. Izba kompensacyjna stanowi ma instytucję, gdzie dokonywane będą najrozmaitsze operacje przez pełnomocników domów bankierskich, które składać tam będą do likwidacji swoje rachunki w formie weksli, zobowiązań terminowych itp. Wszystkie te dokumenty izba kompensacyjna i wydaje wierzycielowi czek do Banku centralnego, gdzie uczestnicy izby mają swoje rachunki bieżące. Przy takiej organizacji izb kompensacyjnych zmniejsza się jednocześnie potrzeba przechowywania znacznej liczby znaków pieniężnych, które mogą być użyte na nowe przedsiębiorstwa i dalszy rozwój produkcji. Oprócz tego izby kompensacyjne dopomagają do centralizacji kapitałów pieniężnych w zupełnie pewnych instytucjach kredytowych, a społeczeństwo przyzwyczajają ludność do obiegu czeków bankowych. Nadto instytucje kompensacyjne przyniosą inną jeszcze korzyść, a mianowicie zapewnią znaczną oszczędność czasu i zmniejszą ryzyko, związane zawsze z przesyłaniem znaczniejszych sum przez oficjalistów. Wszystkie operacje izb kompensacyjnych znajdować się będą pod bezpośrednią kontrolą specjalnych urzędników ministerjum finansów i agentów tego banku, w którym uczestnicy izby posiadać będą swoje rachunki bieżące. Ponieważ zaś w operacjach izb brać będą udział bezpośrednio bankierzy, przeto wydatki, związane z organizacją instytucji, padać będą na domy bankierskie odpowiednio do wysokości obrotów, dokonywanych w izbach.”

Telegramy „Kurjera Warszawskiego“.

Petersburg 18-go lipca. (Tel. Ajenc. póln.)—Grażdanin donosi, że w sądzie wojennym morskim rozpoczął się wczoraj przy zamkniętych drzwiach proces dymisjonowanego kapitana 2-ej rangi, Szmita, mieszczanina Murnika i mieszczanki Murnikowej, oskarżonych z mocy art. 256, 425, 257, 115 i 125-go ustawy karnej.

WYCIECZKA DO PRAGI.

Praga czeska 18-go lipca. (Tel. pr. Kur. War.)—Deputowanych, którzy tu przybyli z Wiednia witano uroczysto. Przemawiali: Władysław Rieger, hr. Clam-Martinitz i hr. Thun. Hr. Hohenwarth, jako naczelnik dawnej prawicy, odbiera ciągle do wody czci i uznania.

WYSTAWA HYGIENICZNA.

Kraków 18-go lipca. (Tel. pryw. Kur. W.)—Na sędziów wystawy higieniczno-lekarskiej zaproszeni zostali: dr. Dikstein, dr. Polak, dr. Święcicki, Kochanowski, Pawlewski, Ziembicki, Obszut z Pragi, Gluziński, Janczewski, Walentowicz, trzech ostatnich z Krakowa.

Prezesem sekcji psychologicznej wybrany Ochowicz.

Na recepcji w ogrodzie Strzeleckim przemawiał prezydent miasta, prezes Majer i dr. Święcicki.

Ogólnym przedmiotem rozmów był i jest dotąd znakomity referat dra Baranowskiego.

ZDROWIE PAPIEŻA.

Rzym 18-go lipca. (Tel. pryw. Kur. W.)—Pogłoski o pogorszeniu się zdrowia papieża są o tyle tylko prawdziwymi, iż Ojciec Święty zapada często w stan senności. Zresztą żadne cierpienie w ostatnich czasach się nie objawiło.

Paryż 18-go lipca. (Tel. pryw. Kur. War.)—Wczorajsza uchwała izby, odwołująca 319 głosami przeciw 103 uchwałę poprzednią, uchodzi tu za wielkie zwycięstwo rządu. Ogólną uwagę zwraca tu oświadczenie ministra spraw zagranicznych, iż żaden dom handlowy nie zanosił skargi na postępowanie władz niemieckich z komisantami podróznymi.

Berlin 18-go lipca. (Tel. pryw. Kur. War.)—Ruble w gotówce **222 50** (wczoraj 222.10)
Ruble na dostawę **222 75** (wczoraj 222.50)

U cyklistów.

Wczorajsze, ważne bez względu na ilość zebranych członków nadzwyczajne ogólne zgromadzenie Towarzystwa cyklistów zagał prezes klubu, Edw. hr. Chrapowicki, o g. 10-ej min. 25, wzywając obecnych do obrania przewodniczącego.

Zebrani prosili hr. Chrapowickiego o zatrzymanie steru obrad.

Po uformowaniu biura, odczytaniu i zatwierdzeniu protokołu z poprzedniego zebrania ogólnego, zarządzono balotowanie na członków rzeczywistych czterech kandydatów, którzy zostali przyjęci.

Z kolei przystąpiono do głównego przedmiotu zebrania, a mianowicie do sprawy pomieszczenia lokalu klubowego, kontrakt bowiem o dzierżawę obecnie zajmowanej posesji przy ulicy Koszykowej kończy się w maju r. p.

W kwestji tej zabrał głos p. A. Fertner, wiceprezes Towarzystwa, przedstawiając zebrany projekt wydzierżawienia na lat 15 posesji zwanej „na Dynasach”, położonej pomiędzy ulicami Ōbożną i Tamką.

„Dynasy” posiadają niezwykle zachęcające warunki, obejmując bowiem przeszło 200,000 łokci kwadratowych placu i sadzawkę na gruncie, umożliwiając urządzenie własnego toru wyścigowego i naturalnej ślizgawki na zime, wygodne pomieszczenie dla budynków klubowych, posiadanie ogrodu i terenu na gry towarzyskie, jak: krikiet, lawn-tennis itd.

Wprawdzie właścicielka posesji, ks. Czetwertyńska, żąda rs. 1500 rocznie w pierwszych pięciu latach, rs. 2000 w następnych i rs. 2500 w ostatnim okresie czasu dzierżawy, lecz gdy się uwzględni koszt najmu obecnego placu, który w przyszłości

będzie podniesiony, koszt wyścigów, niezmiernie trudnych do urządzenia obecnie ze względu na brak toru, i inne liczne wydatki, powyższe warunki nie okazały się wygórowanymi.

Rzeczywisty szkopuł leży w kosztach przeniesienia i urządzenia się na nowym mieszkaniu.

Koszty te wyniosą, jak objaśniał prezes hr. Chrapowicki, około 10,000 rs., lecz dalyby się zebrać za pomocą zaciągnięcia pożyczki oprocentowanej, podzielonej na udziały po rs. 25, a że na kupno placu, na którym klub się znajduje, podpisano już w swoim czasie około 6,000 rs., można więc przypuszczać, iż w mowie będąca pożyczka pokryta zostanie.

Decyzja jednakże musi być powzięta natychmiast, gdyż jednym z warunków, postawionych przez ks. Czetwertyńską, jest danie ostatecznej odpowiedzi rano w d. 18-ym b. m.

Kasjer Towarzystwa, p. Br. Kaetzler, proponuje kupno placu, na którym klub się mieści, na co potrzebny wyłożenia zaraz 10,000 rs. i spłaty 17,000 rs. w ratach amortyzacyjnych w ciągu 38-miu lat; nadto p. E. Biedrzycki zaznacza, iż możnaby wydzierżawić plac p. Siedlewskiego za rogatką belwederską; oba projekty jednakże nie znajdują zwolenników.

Celem rozpatrzenia się w tej sprawie przewodniczący zawięsza posiedzenie o godz. 11-ej m. 45 na czas krótki, którego użyto dla zebrania podpisów na proponowaną pożyczkę.

Po powrocie do stołu przydyjalnego, hr. Chrapowicki odczytał listę osób, które zobowiązały się udzielić pożyczki Towarzystwu.

Lista ta, na której znaleźli się tylko członkowie obecni na posiedzeniu, wyniosła rs. 4,850.

Wobec tego projekt przeniesienia się „na Dynasy” prawie jednomyślnie został uchwalony.

Postanowiono nadto też zaraz na wniosek p. A. Fertnera powołać komisję, która by się zajęła przeprowadzeniem całej sprawy, wymagającej wiele pracy i wybór członków tej komisji pozostawić komitetowi.

Do zawarcia kontraktu z ks. Czetwertyńską zaproszono pp. hr. Chrapowickiego, Fertnera, Kaetzlera, Gajzlera, Jankowskiego i Sommera, upoważniając komplet, złożony z trzech panów, do działania w imieniu Towarzystwa.

Suma potrzebna ma być pokrytą przez wypuszczenie udziałów po rs. 25, oprocentowanych, których 4 daje głos dodatkowy członkowi rzeczywistemu Towarzystwa, lecz tylko w sprawach czysto finansowej natury; więcej nad 10 głosów nikt, bez względu na ilość posiadanych udziałów, mieć nie może.

Udziały mają być imienne, amortyzowane za pomocą corocznego losowania w ciągu lat 15, i mogą być zbywane tylko rzeczywistym członkom Towarzystwa.

Na porządku dziennym była jeszcze sprawa zmiany formy czapek lekkich na wyjazdy w dalszą drogę. Sprawa ta wywołała bardzo długie rozprawy, oraz istną burzę, która się zakończyła przyjęciem czapek, przypominających cokolwiek czapki wioślarskie.

Posiedzenie zamknięte o godzinie 1-ej minut 30.
W. O.

UTONIECIE.

W dniu wczorajszym w Rejowie pod Bzinem zdarzył się smutny wypadek.

W miejscowości tej przebywa na letnim mieszkaniu rodzina p. Jermolińskiego, złożona z kilkunastu osób.

Znużone tropikalnym upałem trzy córki pp. J. udały się wczoraj do kąpieli około godz. 3-ej po południu do pięknego stawu rejowskiego i, natrafiwszy na głębie, zaczęły tonąć.

Gdy spostrzeżono wypadek i dano znać do fabryki rejowskiej, nadbiegli natychmiast robotnicy i dwie pp. J. wyratować zdołali, trzecia zaś wydobyta została nieżywa za pomocą sieci.

Natychmiastowo wezwani lekarze z Suchedniowa i Bzina, pp. W. i D., stwierdzili już tylko śmierć nieszczęśliwej ofiary nieostrożności.

Z SĄDÓW.

Cavalleria rusticana.

Projektowana w teatrze Letnim premiera „Rycerskości wieśniaczej” upoważnia nas do ochrzczenia takim mianem wiejskiego dramatu, którego epilog w tych dniach odegrał się w sali sądowej, a w którym ofiarą był młody właściciel ze wsi Wola Prażmowska, w pow. grójeckim, Maciej Matulka.

Matulka częstym bywał gościem w karczmie w Wądroźnie, a powód tych jego odwiedzin znali wszyscy: ciągnęła go tam chęć spotkania się z Marianną Tokajówną.

Dziewiętnastoletnia Marysia wielkie miała powodzenie wśród wieśniaczej młodzieży; ubiegano się o nią na

wszelkich zabawach tanecznych, a ten i ów wdychał do ożenku. Do rzędu podobnych konkurentów należał właśnie i Matulka, ale bez powodzenia i sama bowiem Tokajówna, i jej matka ułożyły już mariaż z młodym i zamożnym Franciszkiem Kucharskim, synem eks-wójta.

Ze względu na pokrewieństwo narzeczonych, trzeba było przedsięwziąć starania o dyspensę kanoniczną. Tymczasem zaś młoda dziewczyna śnać chętnie przyjmowała zalecani, gdyż po dawnemu cieszyła się powszechnym powodzeniem, i po dawnemu kręcił się około niej Matulka.

Ten ostatni przychodził zwykle do karczmy wądrozkiej w towarzystwie kilku kompanów. Na umizgi owych gości do Marysi, Kucharski niechętnym patrzył okiem, a wzywające zachowanie się przybyszów doprowadzało niekiedy do starcia na słowa i pięście.

W niedzielę d. 8 lutego tłumnie, gwarno i huczno było w karczmie w Wądroźnie. Starsi wieśniacy zabawiali się poczęstunkiem i gawędą; młodzież zaś tańczyła ochoczo. W liczbie tańczących znajdował się i Matulka z trzema towarzyszami, z których jeden, Czajka, wywił właśnie obertasa z ładną Marysią. Kucharski odebrał Czajkę tanecerkę. Dało to hasło do zwady, która wnet zmieniła się w bójkę ogólną. Bili się wszyscy na prawo i na lewo. Karczmarz, chcąc tę walkę usmierzyć, zgasił światło. W zupełnej ciemności bójka trwała dalej; bito się wzajemnie, nie wiedząc, kto i kogo bije.

Rezultat był smutny: z karczmy wybiegł Matulka, wołając, że go przebito, i z trudem dowlókł się do chaty swego krewniaka.

Przekonano się, iż nieszczęśliwy miał brzuch głęboko rozpruty nożem.—Trzymali mię Wojciech Postek i Mikołaj Wojciechowski, przebił zaś Franciszek Kucharski—mówił Matulka do wójta nazajutrz zrana. Tegoż samego dnia ranny umarł.

Przedśmierne zeznanie zabitego stało się powodem niezwłocznego uwięzienia trzech wymienionych przezeń wieśniaków pod zarzutem zadania Matulce (w uniesieniu, lecz świadomie i umyślnie) rany śmiertelnej (2 cz. 1484 arł. kod. karn.)

Sprawę tę sędził w tych dniach II-gi wydział karny sądu okręgowego.

Przy zbadaniu sprawy pokazało się, że w karczmie po zabraniu lampy przez szynkarza tak było ciemno, że jedni drugich widzieć nie mogli, i że na początku bójki Matulka wcale nie brał w niej udziału. Okoliczności te posłużyły adw. Nowodworskiemu, przemawiającemu w obronie oskarżonych, do podania w wątpliwość prawdziwości słów zabitego, oraz do twierdzenia, że cios, zadany Matulce, był zgola nie umyślnym, lecz czysto wypadkowym wynikiem bójki, i na tej zasadzie obrońca wnosił o uznanie winy podsądnych tylko w zarzucie udziału w bójce, w której wypadkiem zadany został cios śmiertelny.

Sąd przychylił się do tego żądania, skazując Kucharskiego, Postka i Wojciechowskiego (z art. 1465 kod. kar.) na trzy miesiące.

GIEŁDA.

Warszawa d. 18-go lipca.

Z Berlina otrzymaliśmy dziś szacowania, wynoszące 222.75 w poszukiwaniu i 222.50 w zaoferowaniu, co odpowiada kursom 44.90 i 44.95 bez kosztów. Nasze zebranie rozpoczęło obroty kursem 40.05 (równia 222 m. bez kosztów) za Berlin wpląty i przy chętnym zakupie waluty, a względnie mątej podaży podniosło tę cenę do 45.20 (t. j. 221.20 m. za 100 rs.). Różnice tworzyły dziś 15 kop., a przy uwzględnieniu wczorajszego końcowego kursu 10 kop. na korzyść Berlina. W dostawach robiono dziś dość dużo. Sprzedano dostawy z odbiorem stałym z terminem trzymiesięcznym po 45.05, z terminem jednomiesięcznym po 45 i w końcu b. m. po 44.95 i 45.05, a z odbiorem codziennym według woli kupującego do końca sierpnia r. b. po 45.15 i do końca b. m. po 44.95 i 45.05.

Waluty obce w średnim ruchu. Krótkim Berlinem obracano po 45.05, 45.10, 45.15, 45.17½ i 45.20, przeważnie jednak po kursach 45.05 i 45.15. Londyn krótki bez pokupu. Paryż krótki brano po 36.35. Za Wiedeń krótki osiągnano 78.10 i 78.15.

Wartość walut nienotowanych urzędowo: Londyn krótki 9.15.

W papierach obroty średnie, lecz dość żywe, przy tendencji mocniejszej. Żądano za listy likwidacyjne po 98.50 i 97.50, względnie do wielkości odcinków, a otrzymano 98.25 za kilka tysięcy rubli w sztukach dużych. Wschodnich pożyczek III em. kupiono kilka tysięcy rubli po 102.37½. Zabrano kilka premjówek z roku 1864-go po 238. Wewnętrzna pożyczka 4% z r. 1887-go I em. ceniono po 97.50.

Listy zastawne ziemskie starano się umieścić po 101.75 I s. i po 101.25 II, III, IV i V-ej s., a umieszczono kilka tysięcy I s. po 101.45, oraz kilkanaście tysięcy V s. po 100.95 i 101. Listy zastawne m. Warszawy ofiarowano po 101.50 I-ej s., po 101.45 II s., po 101.30 III-ej ser. i po 101.25 IV i V-ej serji. Nabyto kilka tysięcy III s. po 101.15, oraz kilkanaście tysięcy V-ej ser. po 101 i 101.05. Sprzedano kilka tysięcy listów zastawnych miasta Łodzi I-ej s. po 99.90, oraz kilka tysięcy II i III-ej s.

TATTERSALL WARSZAWSKI

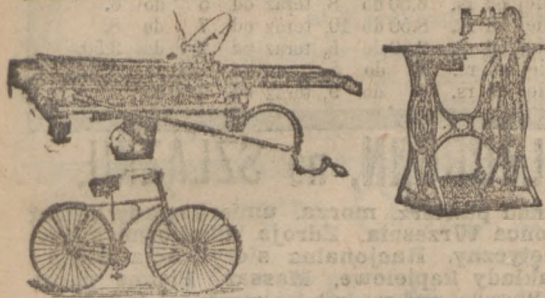
(Ordynackie, ulica Okólnik Nr 9)

podaje do publicznej wiadomości, iż kwarantanna, zaprowadzona w Zakładzie, z powodu zaszlego tamże wypadku nosaczyny, została zniesioną przez **Urząd Lekarski m. Warszawy**, w d. 25 Czerwca r. b.
Niezależnie jednak od tego, Zarząd Tattersall'u zamyka Zakład na trzy miesiące, celem dopełnienia jaknajgruntowniejszych przeobrażeń: ścian, boków, posadzek, żłobów, drabin i t. d., aby nawet cien jakiegokolwiek niebezpieczeństwa zarazy usunąć.

Roboty murarskie wykonane zostaną przez Biuro Techniczne: **Kuksz & Luedtke**, stolarskie przez p. **Borkowskiego**, malarskie przez p. **Witkowskiego**, mechaniczne przez p. **Sulistrowskiego**, pod ogólnym nadzorem p. **Budowniczego Wład. Marconiego**.

Tattersall Warszawski otwarty zostanie w d. 1 m. Października r. b. 916

Dyrektor **K. Wodziński**.

MASZyny

do Szycia, do Pończoch i Rowery najlepszej konstrukcji, z gwarancją, sprzedaje na tygodniowe lub miesięczne raty

Juljan Berg, Mazowiecka 16. 132r

DYREKCJA DROGI ŻELAZNEJ

Warszawsko-Wiedeńskiej,

podaje do wiadomości osób interesowanych, że dla służby drogi żelaznej na potrzeby roku 1892 lub lat 1892, 1893 i 1894, zamierza skontaktować dostawę odzieży zimowej, mianowicie: kożuchów, półkożuszków, czapek barankowych i butów filcowych, na sumę około 18,000 rs. w stosunku rocznym.

Życzący sobie konkurować o tę dostawę, zechcą zgłosić się do Wydziału Gospodarczego dla otrzymania warunków licytacyjnych i szematów na deklaracje, a następnie złożyć na ręce Naczelnika tegoż Wydziału, najpóźniej do dnia 19 (31) Sierpnia r. b., stosowne (na jeden rok lub trzy lata) deklaracje w zapieczętowanych kopertach, opatrzonych napisem: „Deklaracje na dostawę odzieży zimowej dla służby drogi żelaznej Warszawsko-Wiedeńskiej.”

Do deklaracji powinny być dołączone, podpisane w dowód akceptacji, warunki licytacyjne oraz kwit Kasy Głównej drogi żelaznej Warszawsko-Wiedeńskiej na złożoną tymczasową kaucję, w kwocie rubli 1,000.

Przy składaniu deklaracji powinny być przedstawione szyte próby wszystkich materiałów, z których deklarant odzież wyrabiać zamierza, zaopatrzone kartką z podpisem i pieczęcią deklaranta, inaczej bowiem deklaracja przyjęta nie będzie. 1223r

200 sztuk na składzie.

WELOCYPEDY

najtrwalszej konstrukcji, budowane na drogi nasze, odznaczające się lekkością chodu, najstynniejszej fabryki angielskiej **HILLMAN, HERBERT et COOPER w COVENTRY**, produkującej rocznie do 15.000 wełocypedów, oraz pierwszorzędnym fabryk angielskich: „**Rudge Cycle Co.**” i „**Surrey Machinist's Comp.**” polecają z gwarancją 1207r

JAN HILKNER i S-ka

w Warszawie, Krakowskie Przedmieście Nr 5. Sprzedaż na raty na dogodnych warunkach. Cenniki ilustrowane gratis i franco.—Poszukuje się zdolnych Agentów.

20 wiorst na godzinę.

JULJUSZ STEINERT

Włodzimierska 16, wprost Towarzystwa Kred. Miejskiego.—Telefonu Nr 118.

Biuro Techniczne i Dom Handlowy,

dostarcza **Motory gazowe** systemu „**Otto**”, najbardziej udoskonalonej konstrukcji, używające najmniejszą ilość gazu, od 1/2 do 140 sil konnych, po cenach niebywale niskich trzymają na składzie i poleca po cenach najprzystępniejszych:

Rury kute żelazne, czarne i galwanizowane, oraz łączniki do tychże.

Rury olowiane, cynowe, żelazne lano.

Wentylatory do kuźni i **Kuźnie** polowe.

Pompy do wody, piwa i okowity.

Armatury, manometry wentyle, krany itd.

Wyroby gumowe, jako to: Płyty gumowa, Węże ssące i tłoczące, sznury gumowe

i t. d. z fabryki **Russko-Amerykańskiej w St. Petersburgu**.

Wyroby asbestowe: Płyty, Nici, i Sznury asbestowe.

Pasy skórzane angielskie w pierwszym gatunku.

Kiszki parciane, Kubły parciane. 1179R

Sikawki ogrodowe i pożarne i t. d.

Wszystkie przedmioty do budowy wodociągów i Kanalizacji potrzebne.

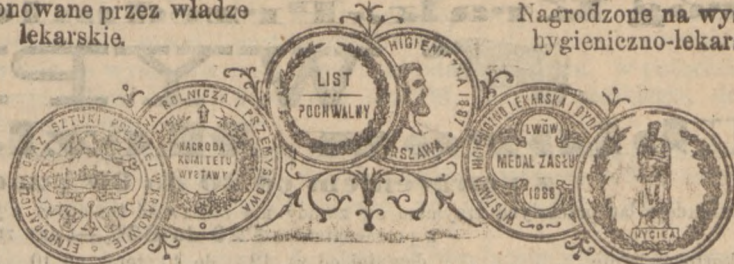
„Uznane przez Radę Lekarską, w Warszawie i Departament Medyczny w Petersburgu, potwierdzone przez p. Ministra S. W.”

DLA KASZLĄCYCH i OSŁABIANYCH Słodowy EKSTRAKT i KARMELKI,

z miodu, słoju i ziół leczniczych.

Koncesjonowane przez władzę lekarską.

Nagrodzone na wystawach higieniczno-lekarskich.

fabryki LELIWA w Warszawie.

Wyłączna sprzedaż w Aptekach i Składach aptecznych. 5r

Wydawnictwo **Maurycyego Orgelbranda** w Warszawie; naprzeciw posągu Kopernika. Wyszedł z druku

Zeszyt jedynasty Dzieła, Ks. D-ra PLATZ'A, CZŁOWIEK

Jego pochodzenie, rasy i dawność, tłumaczył 605r

Dr. K. Jurkiewicz, b. Prof. Ces. Warsz. Uniw.

Ozdobione około 200 drzeworytami. Cena zeszytu 25 kop. z przesyłką pocztową 30 kop., całe dzieło rs. 5, z przesyłką pocztową rs. 6. Poczta nadsyłać można 2 razy po rs. 3.

Księgarnia i Skład **Nut Maurycyego Orgelbranda** w Warszawie, naprzeciw posągu Kopernika, otrzymała na skład główny **Marsz Grunwald**, na fortepian, przez **Piotra Kozłowskiego**.—Cena 50 kop., z przesyłką pocztową 60 k. 1175r

LOKOMOBILA

10 konna, w dobrym stanie, mało używana, do sprzedania za niską cenę.—Wiadomość: Muranowska № 16, miesz. 5. Alter, stróż wskaże. 1238R

Ważne dla Kupców,

Fabryka krawatów **B. Hermalina** została przeniesioną z **Nalewek na Długą Nr 42.** 980

FRANCUZKIE LIKIERY CUSENIER

Specjalnie renomowane „**CURACAO TRIPLE SEC**” „**PEPERMINT**” Wszystkie kruszony i butelki

Na Wystawie w Moskwie. — Klasa 35.

OGŁOSZENIE.

Syndyk tymczasowy masy upadłości **Eugenjusza Szpadrowskiego**,

zawiadamia niniejszym, iż z decyzji Sędziego Komisarza masy upadłości **Eugenjusza Szpadrowskiego**, odbywać się będzie w d. 9 (21) Lipca r. b. i dni następujących, aż do ukończenia, o godz. 6 ej po południu, sprzedaż przez publiczną licytację znajdujących się w sklepie, przy ul. Podwał № 3, rozmaitych towarów, a mianowicie: trunków, win, różnego rodzaju konserw i marynat, urządzenia sklepowego i piwnicznego oraz mebli należących do upadłego i t. p.

Józef Domański, 967

Adwokat Prawy

Dostać można we wszystkich znaczniejszych księgarniach.

Kartki z życia kobiety

przez **ESTEJE**. 750r

Powieść odznaczona zaszczytnie na konkursie „Kurjera Warszawskiego”, z 52 ilustracjami w tekście **Czesława Jankowskiego**.—Cena rs. 2, z przesyłką pocztową 2.20.

Skład główny w księgarni nakładowej **S. Lewentala, Nowy-Swiat № 41.**

Fabryka wełocypedów **H. W. Schladitz**, w **Dreźnie**, dawniej Schladitz i Bernhard

poleca wyborowe, z najlepszego wyrabiane materiału wełocypedy. Gwarantuje dobrą i trwałą robotę. Cennik za nadesłaniem 10 fen. m. Poszukuje się przedstawicieli. 549R

BRONIE IDEAL,

odznaczające się swymi wysokimi zaletami, jak angielskimi lufami kwiatowego damasku, akuratem i wykwiutnym wykończeniem wszystkich części; znakomitym gęstym i ostrym bojem. poleca w 16 i 12 kalibrach, w trzech gatunkach:

- a) po rs. 75;
- b) po rs. 100; 1190r
- c) po rs. 120.

The Ideal Gun Co. Limited. Wyłączna sprzedaż w Fabrycznym Składzie Broni

Roberta Ziegler

w Warszawie, **Trębacka № 4.** Innych systemów Lankastrówki z lufami dziwerowymi, od rs. 30.

Certyfikaty dodają się do każdej broni.

Dr. Gräupner,

specjalista od chorób nerwowych.—**Wrocław, Gartenstrasse 38—39.**—Godz. przyj.: 11—12 przed poł., 2—3 po poł. 1218R

Nowo-otworzony Skład

pod firmą **J. Janowski i S-ka**, poleca w najnowszym guście

OBICIA

papierowe w różn. kolor. od 10 kop. salonywe złożone „ 25 kop. białe glasse „ 20 kop. lakierowane „ 40 kop.

Do bogatych nasładowac. różne materje, tektury pod obicia. Papier asfalt przeciw wilgoci, **Rolety, Gzemys i Cerały** w wielkim wyborze. **Długa № 31** w Warszawie, **Hotel Niemiecki.** 816

„MAGASIN FRANÇAIS”

róg Krak.-Przedmieścia i Trębackiej (dom dawnej Poczty),

WYPRZEDAŻ

Ubiorów Męzkich i Dziecinnych

z potrąceniem od 20 do 30% zaczynając od 1-go Lipca do 31-go Lipca 1891 r. 1155R

Za przykładem lat przeszłych trzymam się zasady nie zostawiać towarów z jednego sezonu na drugi, „Magasin Français” ustanowił wyprzedaż wszystkich letnich towarów, z potrąceniem od 20 do 30%.—Ceny zmniejszone, będą napisane na białych etykietach.—Ceny stałe.

Palta kortowe letnie	dawniej od rs. 12 do 40, teraz od 10 do 30.	0	Palta dziecinne	dawniej od rs. 6.50 do 12, teraz od 5 do 8.
Haweloki	dawniej od rs. 12 do 24, teraz od 10 do 19.	0	Garnitury	dawniej od rs. 3.50 do 15, teraz od 2.50 do 11.
Meksykanki kortowe letnie	dawniej od rs. 18 do 32, teraz od 15 do 25.	0	„ płócienne	dawniej od rs. 6.50 do 12, teraz od 5 do 9.
Garnitury marynarkowe kort. letnie	dawniej od rs. 16 do 40, teraz od 13 do 30.	0	„ wełniane	dawniej od rs. 10 do 18, teraz od 8 do 14.
Garnitury marynarkowe kort. letnie	dawniej od rs. 17 do 46, teraz od 14 do 37.	0	Marynarki	dawniej od rs. 4 do 9, teraz od 3 do 7.
Tużurki i kamizelki	dawniej od rs. 24 do 38, teraz od 19 do 30.	0	Palta	dawniej od rs. 6.50 do 8, teraz od 5 do 6.
Spodnie kortowe letnie	dawniej od rs. 4.50 do 14, teraz od 3.50 do 10.	0	Haweloki	dawniej od rs. 8.50 do 10, teraz od 7 do 8.
Garnitury czarne wizytowe	dawniej od rs. 27 do 58, teraz od 22 do 47.	0	Bluzki płócienne	dawniej od rs. 2.50 do 5, teraz od 2 do 3.50.
Szlafroki	dawniej od rs. 16 do 26, teraz od 13 do 20.	0	Spodnie	dawniej od rs. 2 do 5, teraz od 1.50 do 3.50.
Bluzki austriackie	dawniej od rs. 6.50 do 14, teraz od 5 do 11.	0	Kamizelki pikowe	dawniej od rs. 3 do 9, teraz od 2.50 do 7.

Ważne dla właścicieli domów.

Uskuteczniłam codziennie wywózki śmieci podwózkowych, na dogodnych warunkach oraz gruzu.—Wiadomość: ul. Nowolipki № 36, mieszk. 2. 982

WSPÓLNIK

z kapitałem 30,000 rs.

potrzebnym jest do interesu litograficzno-drukarskiego. Znajomość fachowa jest zbyt rzadką, natomiast języków i buchalterji bardzo pożądana.—Oferty poważnych reflektantów przyjmuje Biuro Ogłoszeń pp. Rajchmana et Freniela, Senatorska 26; pod lit. T. Y. 1237R

Poszukuje się LOKALU,

złożonego z obszernej sali i 8 pokoiów, w środku miasta, od 1 Lipca 1892 r., dla **Towarzystwa Wzajemnej Pomocy Subjektów Handlowych i Przemysłowych m. Warszawy**, kontrakt może być zawarty na dłuższy czas.

Gdyby kto z pp. właścicieli był w zamiarze urządzenia odpowiedniego lokalu, raczy odesłać ofertę do Biura Towarzystwa, Miodowa 15. 979

Ogłoszenie.

Zabawa dla dzieci.

W nadchodzącą niedzielę, w ogrodzie przy młeczarni **Foxal**, o godzinie 4 po południu odbędzie się pierwsza zabawa dla dzieci.

W program zabawy wchodzi gry towarzyskie, pochody, gimnastyka, tańce i t. p.

W czasie zabawy grać będzie orkiestra. Urządzeniem zabawy zajmą się pp. Kaplińskie.

Wejście na zabawę 10 kop.

Wieczorem iluminacje. 1236r

Amaryllis du Japon

Najnowsze Francuskie Perfumy i Mydła odznaczające się silnym i przyjemnym zapachem. Wykwintne te perfumy zjednały sobie pierwszeństwo w buduarach eleganckiego świata

Główny Skład w Warszawie w Perfumerji

Aleksandra Lipink,

Wierzbowa róg Niecałej. 1221R

Nagrody rs. 100.

13-go Lipca r. b., między 11 i 2 po południu, zgubiono różne weksle w szarej otwartej kopercie, opatrzonej 5 lakowemi pieczęciami, na sumę przeszło 2,700 rs. Łaskawy znalazca zechce oddać takowe za powyższem wynagrodzeniem do Ignacego Jakubowicza, Twarda № 20, mieszk. 9, zastać można do 10 rano i od 5-8 wieczór. 973

Syndyk tymczasowy masy upadłości E. Wojewódzkiego.

Zawiadamia, że w dniu 9 (21) Lipca r. b., o godz. 12 w południe, w domu № 116 przy ul. Marszałkowskiej, odbędzie się sprzedaż przez publiczną licytację różnych przedmiotów znajdujących się w mieszkaniu, kantorze i śpichrzu, należących do upadłego, między innymi i kasa ogniotrwała, biurko, meble, młynek do zboża i t. p.

Syndyk tymczasowy
Adwokat Przysięgły,
Fr. Ciagliński.

983

Angielka,

posiadająca francuzki i muzykę średnią, jest do umieszczenia zaraz.—Biuro nancyzielskie Łucyńskiego, Włodzimierska № 8, parter. 985

W bardzo dobrym stanie
Lokomobila i Młocarnia,
8, H. P.
za rs. 1,650.

Po rs. 8
WYŻYMACZKI
orygin. „Empire et Co”

„Nadzwyczajność”
Aryfmometr,
maszyna do wszelkich
działań matematycznych.

GAZA
SZWAJCARSKA
firmy Dufour et Co
bajecznie tanio.

„Merritt”
Maszyna do pisania
rs. 45.

Polecają
REMBIERZ & JANKOWSKI,
Marszałkowska № 111. 1241r

UZDROWISKO SALZBRUNN, na SZLĄZKU.

Stacja drogi żel. 407 metr. nad powierz. morza, umiarkowany klimat górski. Trwa od 1 Maja do końca Września. Źródła alkaliczne pierwszorzędne. Znakomity zakład żelyczny. Racjonalna sterylizacja mleka i urządzenia dezynfekcyjne. Zakłady kąpielowe, Masaż. Piękne parki Mieszkania na wszelkie ceny. — Wysyła wód znanych medycynie już w r. 1901 ze źródła

OBERBRUNNEN

przez st. Furbach i Strieboll.—Wszelk. szczegółów o mieszkaniach i t. p., udziela Książęca Inspekcja Zdrojowa. 1010R

Maison **Hermann-Lachapelle, J. BOULET & CIE**, Successeurs
31-33. Rue Boinod, à PARIS.

KRZYŻ LEGJI HONOROWEJ w R. 1888.

CZTERY MEDALE ZŁOTE na Wystawie Powszechnej w Paryżu r. 1889.

SPECJALNOŚĆ MASZYN PAROWYCH

MASZYNY PAROWE
horyzontalne pół-stałe,
Kotły o zwrotnem płomieniu
o 1 lub 2 cylindrach,
o sile 4 do 100 koni.

MASZYNY PAROWE
wertykalne pół-stałe,
o sile 1 do 20 koni.

MASZYNY PAROWE
horyzontalne stałe
o 1 lub 2 cylindrach,
o sile 3 do 250 koni.

Maszyny parowe do instalacji oświetlenia elektrycznego.
Przesyłka bezpłatna wszelkich szczegółowych prospektów. 955r

Dla pp. Myśliwych.

Wypробowany i uznany przez Warszawski Oddział Cesarzowskiego Towarzystwa racjonalnego polowania za wielce praktyczny (świadczenie d. 1 (13) Czerwiec № 1316). **Pas do broni palnej nowego systemu**, ulepszonego przez E. H. Sulikowskiego.—Cena rs. 2, rs. 2 kop. 50, rs. 3 i dla służby leśnej rs. 1 kop. 50. Wyra-biają się i **główna sprzedaż w Zakładzie Rymarskim**

ADAMA ZAWADZKIEGO, Senatorska 10,
oraz w składach broni i przyborów myśliwskich.—Opisanie z rysunkami i sposób użycia, wysyłają się na żądanie franco i gratis.—Agenci poszukiwani. Handlującym rabat.
NB. Każdy pas powinien być opatrzone stemplem: „E. H. Sulikowski, Adam Zawadzki” i numerem bieżącym. 1227R

Zamówienia na

1026R

NAWOZY MINERALNE

pierwszej krajowej fabryki,

zaszczyconej na wielu wystawach **ZŁOTEMI** medalami

Dyplomem Zasługi,
istniejącej pod firmą

LUDWIK SPIESS i SYN

w Warszawie,

przyjmuje wyłącznie: **Skład Główny** przy ulicy Senatorskiej
Nr 464-5, na Placu Ratuszowym, obok kościoła pp. Kanoniczek.

Patrz Europejski „Wanderbilde” № 1689.

Przywiej z zabezpieczeniem.

